HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 12/2014 Cena $ 2.50 DECEMBER 2014

Kostel svatého Mikuláše v Chebu

Okresní město Cheb se nachází v nejzápadnějším výběžku České republiky na hranicích s Německem. První historicky dochovaná zmínka o Chebu, pochází z roku 1061. Většina našich čtenářů si snad také vzpomene, že v Chebu byl v roce 1634 v domě na náměstí zavražděn Albrecht z Valdštejna, český šlechtic a slavný vojevůdce z doby třicetileté války.

Vedle chebského hradu je zdejší arciděkanský kostel sv. Mikuláše nejvýznamnější památkou města. Původně byl vystavěn jako trojlodní románská bazilika, ale během své existence několikrát vyhořel a byl rozsáhle přestavován.

Stavba románského kostela započala někdy ve 20. letech 13. století a z roku 1239 máme písemnou zmínku o zasvěcení jeho oltáře. Při velkém požáru v roce 1270 byla zničena velká část města a poničen i kostel sv. Mikuláše. Přesto se však do dnešní doby zachovaly jeho obě věže v románském přechodném stavebním slohu a západní portál. Při následné rekonstrukci byl postaven nový presbytář a sakristie již v gotickém slohu.

K největší přestavbě chrámu pak došlo v druhé polovině 15. století. Románská bazilika byla v letech 1469 až 1475 přestavěna v gotickém stylu podle vzoru proslulého chrámu v Bambergu a vznikl tak jeden z velkých halových kostelů, které zdomácněly v severozápadních Čechách a východním Bavorsku. Zdi bočních lodí byly rozebrány, lodě byly o víc než polovinu rozšířeny, zvýšeny a nově zaklenuty ve výšce lodi hlavní. Byla tak vytvořena trojlodní hala o pěti klenebních polích v každé lodi, 50 metrů dlouhá a 30 metrů široká. Kostel byl uvnitř nově vymalován a opatřen novými oltáři a lavicemi. Původní románské věže získaly nové vysoké gotické helmice.

V roce 1742, za francouzského obléhání Chebu, zasáhl kostel blesk, a obě jeho věže vyhořely. Byly zničeny helmice, roztavily se zvony a poškozeny byly i interiéry věží. Kvůli válečné situaci nebyly opravy započaty, a vše bylo jen provizorně zabezpečeno. Dva roky po ukončení války, v roce 1747 byly zhotoveny nové zvony. V témže roce také do Chebu přijel z Würzburgu chebský rodák, významný architekt a stavitel Balthasar Neumann, kterého město požádalo, aby provedl rekonstrukci věží. Ten svému otcovskému městu posloužil zdarma. Stavba věží od zvonových místností pak trvala od roku 1756 do 1758. Jižní věž byla opatřena dvojitou barokní bání. Druhá věž dostala, protože pravděpodobně chyběly peníze, jen tupou nouzovou střechu. Vnitřní úpravy byly dokončeny až v roce 1790, kdy kostel získal nové barokní oltáře. Avšak již o 19 let později, v roce 1809 zachvátil město další požár. Zničil stovku budov a zasáhl i kostel sv. Mikuláše. Opět byly těžce poškozeny nejen věže, ale i celý kostel, shořel i hlavní oltář. V roce 1812 jižní věž dostala novou, tentokrát špičatou helmici a čtyři rohové věžičky. Druhá věž byla opět jen provizorně zastřešena. Až při restauračních pracích v letech 1862 až 1864 i ona dostala stejnou pětivrcholovou novogotickou helmici, jako měla věž první.

Duchovní správce farnosti světí nové helmice věží kostela sv. Mikuláše v Chebu pomocí požární stříkačky z vysokozdvižné plošiny.

Při požárech v letech 1742 a 1809 velmi utrpěl vnitřek kostela. V letech 1862 až 1894 byly podniknuty restaurační práce. Pro nutné zpevnění zdiva však nemohly být zachovány ani nepatrné zbytky dřívější gotické malby, která představovala výjevy z bible, jako ukřižování Krista nebo klanění tří králů či postavy apoštolů v životní velikosti.

V posledním roce druhé světové války, přesněji 20. dubna byl Cheb bombardován spojeneckými vojsky. Především byly ostřelovány okrajové části města, zničeno nádraží a železniční viadukt. Ovšem jedno z bombardování ve středu města poškodilo i věže kostela. Ty po válce získaly jen nízké, 7 metrů vysoké, provizorní helmice. Tyto helmice zůstaly provizoriem na příštích 63 let. Až v roce 2008, po několikaletém sbírání finančních prostředků, byl nadační fond Historický Cheb schopen napravit rest z konce války. Byly vyrobeny 26 metrů vysoké jehlanovité helmice (kopie novogotických z roku 1869), každá se čtyřmi menšími věžičkami v rozích. Ty byly v červenci 2008 jeřábem usazeny na věže kostela a o několik týdnů později slavnostně představeny veřejnosti. Proběhlo také svěcení helmic, a to poněkud netradičním způsobem - byly kropeny z vysokozdvižné plošiny vodou z hadice. Rekonstrukce stála 9 miliónů korun.

Z historického hlediska si v kostele sv. Mikuláše zvláštní pozornost zaslouží především západní románský portál s gotickými ozdobami z pozdější doby a také vnitřek raně gotického presbytáře, na jehož severní straně je nádherný svatostánek z pískovce z Frank s vysokou baldachýnovou nadstavbou z druhé poloviny 15. století. V pravé zadní části kostela je ještě pozoruhodná z jemné žuly vytesaná křtitelnice. Na novodobých bočních oltářích Panny Marie a svatého Petra a Pavla, z roku 1863, jsou původní gotické sochy, které upomínají na práci staré norimberské školy Sebalda Schönhofera (1350-1380).

Až budeme v předvečer 6. prosince očekávat se svými dětmi a vnoučaty sv. Mikuláše, vzpomeňme si, že nádherný jemu zasvěcených chrám je již bezmála osm set let dominantou starobylého města Chebu.

Foto na titulní straně:
Pohled na Cheb s kostelem sv. Mikuláše

Dvě hořící srdce…

Zdrávas Maria,
jsi plná milosti.
Počneš a porodíš syna
a dáš mu jméno Ježíš.
Duch svatý na tebe sestoupí,
moc Nejvyššího tě zastíní
a to dítě bude Syn Boží.

Neboj se Josefe.
Vezmi si za manželku Marii.
Dítě, které počala,
je z Ducha svatého.
Porodí syna
a dáš mu jméno Ježíš.
Bůh bude s námi!

Za časů císaře Augusta,
jde Josef s Marií
do Davidova města,
do města Betléma.
Nikde pro ně nemají místa,
a tak Král všeho světa,
spatří světlo tohoto světa
ve chlévě.

Nebe jásá: „Gloria!"
Anděl zvěstuje: „Pokoj lidem!"
Pastýři naleznou
Marii a Josefa
i Děťátko položené v jeslích.

Ježíš –
nejkrásnější ze všech jmen,
tak je světu představen.

Krátce na to Josefem a Marií
obětován v chrámě.
Spása národů,
Světlo k osvícení pohanů,
Sláva Izraele,
Znamení, kterému budou odporovat.

A Maria a Josef
to vše uchovávají ve svých srdcích…

Meditace nad Matoušovým a Lukášovým evangeliem.

Podivuhodná výměna,
Bůh se stává člověkem,
aby se člověk
stal podobným Bohu.
I my se o Vánoční noci
se dvěma hořícími srdci
klanějme Božskému Dítěti,
Božímu Beránkovi,
který přišel spasit svět.

Posílám srdečný Vánoční pozdrav
všem čtenářům Hlasů národa a
všem členům České misie v Chicagu
a upřímné přání všeho dobra
pro další cestu životem.
Kéž nový rok 2015 prožíváte
pod ochranou Panny Marie
a svatého Josefa
se stálým požehnáním
Pána Ježíše

Mons. Dušan Hladík

LITURGICKÁ ČTENÍ

3.neděle adventní - 14.prosince 2014

1. ČTENÍ - Iz 61, 1-2a.10-11
Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Duch Páně, duch Hospodinův, je nade mnou, protože mě Hospodin pomazal, poslal mě zvěstovat radostnou zprávu pokorným, obvázat ty, jimž puká srdce, oznámit zajatým propuštění, svobodu uvězněným, hlásat Hospodinovo milostivé léto. Radostí budu jásat v Hospodinu, má duše zaplesá v mém Bohu, neboť mi oblékl roucho spásy, oděl mě šatem spravedlnosti jako ženicha okrášleného věncem, jako nevěstu ozdobenou šperky. Jako země rodí rostlinstvo, jako zahrada dává vzejít své setbě, tak Pán, Hospodin, dá vyrašit spravedlnosti a slávě před všemi národy.

2. ČTENÍ - 1 Sol 5,16-24
Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Bratři! Stále se radujte. Bez přestání se modlete. Ve všech životních podmínkách děkujte Bohu. Tak to Bůh pro vás chce v Kristu Ježíši. Nezhášejte oheň Ducha, nepodceňujte dar promlouvání z vnuknutí, ale všechno zkoumejte, a co je dobré, toho se držte. Varujte se zla, ať se objevuje pod jakoukoli tvářností. Sám Bůh pokoje kéž vás dokonale posvětí. Ať si uchováte ducha neporušeného a duši i tělo neposkvrněné pro příchod našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je ten, který vás povolává, a on to také splní.

EVANGELIUM - Jan 1,6-8.19-28
Slova svatého evangelia podle Jana.

Byl člověk poslaný od Boha, jmenoval se Jan. Přišel jako svědek, aby svědčil o světle, aby všichni uvěřili skrze něho. On sám nebyl tím světlem, měl jen svědčit o tom světle. Toto je Janovo svědectví, když k němu židé z Jeruzaléma poslali kněze a levity, aby se ho otázali: „Kdo jsi?" Vyznal to a nezapřel. Vyznal: „Já nejsem Mesiáš." Zeptali se ho: „Co tedy jsi? Eliáš?" Řekl: „Nejsem." „Jsi ten Prorok?" Odpověděl: „Ne." Řekli mu tedy: „Kdo jsi? Ať můžeme dát odpověď těm, kdo nás poslali. Co říkáš sám o sobě?" Řekl: „Já jsem hlas volajícího na poušti: ‚Vyrovnejte cestu Páně,' jak řekl prorok Izaiáš." Ti poslaní byli z farizeů. Zeptali se ho: „Proč tedy křtíš, když nejsi ani Mesiáš, ani Eliáš, ani ten Prorok?" Jan jim odpověděl: „Já křtím vodou. Mezi vámi stojí ten, koho vy neznáte; ten, který má přijít po mně; jemu nejsem hoden rozvázat řemínek u opánků." To se stalo v Betánii na druhé straně Jordánu, kde Jan křtil.

4.neděle adventní - 21.prosince 2014

1. ČTENÍ - 2 Sam 7,1-5.8b-12.14.16
Čtení z druhé knihy Samuelovy.

Když se usadil král David ve svém paláci a Hospodin mu popřál pokoj od všech okolních nepřátel, pravil král proroku Nátanovi: „Podívej se, já bydlím v domě z cedrů, zatímco Boží archa přebývá uprostřed stanových pláten." Nátan odpověděl králi: „Jdi a splň všechny záměry, které máš v srdci, vždyť Hospodin je s tebou!" Ale v oné noci ozvalo se Hospodinovo slovo k Nátanovi: „Jdi a řekni mému služebníku Davidovi: Tak praví Hospodin: Ty mi chceš vystavět dům, kde bych bydlel? Já jsem tě vzal z pastviny od ovcí, abys byl vládcem nad mým izraelským lidem, a byl jsem s tebou ve všem, cos podnikal, vyhubil jsem před tebou všechny tvé nepřátele. Zjednám ti veliké jméno, jaké mají ti největší na zemi. Určím svému izraelskému lidu místo, zasadím ho tam a bude tam bydlet. Nebude se už děsit a lidé oddaní zločinu se neodváží ho sužovat jako dříve, v dobách, kdy jsem ustanovil nad svým izraelským lidem soudce. Popřeji mu pokoj ode všech jeho nepřátel. Hospodin ti oznamuje, že vystaví dům tobě. Až se naplní tvé dny a uložíš se ke svým otcům, vzbudím po tobě potomstvo, které vzejde z tvých útrob, a upevním jeho království. Já mu budu otcem a on mi bude synem. Tvůj dům a tvé království potrvá přede mnou navěky, tvůj trůn bude pevný navždy."

2. ČTENÍ - Řím 16,25-27
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Bůh vás může utvrdit, abyste žili podle evangelia, jak jsem vám ho hlásal, a podle kázání o Ježíši Kristu. Bylo vám zjeveno toto tajemství, které bylo skryté od věčných časů, ale nyní je zřejmé předpověďmi Písma na příkaz věčného Boha a oznámeno všem národům, aby ho vírou poslušně přijaly. A proto Bohu, který jediný je moudrý, buď skrze Ježíše Krista sláva na věčné věky. Amen.

EVANGELIUM - Lk 1,26-38
Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Anděl Gabriel byl poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Nazaret, k panně zasnoubené s mužem jménem Josef z Davidova rodu a ta panna se jmenovala Maria. Anděl k ní vešel a řekl: „Buď zdráva, milostiplná! Pán s tebou!" Když to slyšela, ulekla se a uvažovala, co má ten pozdrav znamenat. Anděl jí řekl: „Neboj se, Maria, neboť jsi nalezla milost u Boha. Počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude veliký a bude nazván Synem Nejvyššího. Pán Bůh mu dá trůn jeho předka Davida, bude kralovat nad Jakubovým rodem navěky a jeho království nebude mít konce." Maria řekla andělovi: „Jak se to stane? Vždyť muže nepoznávám." Anděl jí odpověděl: „Duch svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní. Proto také dítě bude nazváno svaté, Syn Boží. I tvoje příbuzná Alžběta počala ve svém stáří syna a je už v šestém měsíci, ačkoli byla považována za neplodnou. Vždyť u Boha není nic nemožného." Maria řekla: „Jsem služebnice Páně; ať se mi stane podle tvého slova." A anděl od ní odešel.

Slavnost narození Páně 25.prosince 2014

1.ČTENÍ - Iz 9, 1-3. 5-6
Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Lid, který chodil ve tmě, vidí veliké světlo, obyvatelům temné země vzchází světlo. Dáváš mnoho jásotu, zvětšuješ radost; veselí se před tebou, jako se jásá o žních, jako plesají ti, kdo se dělí o kořist. Neboť jho, které ho tížilo, hůl na jeho šíji a bodec jeho otrokáře jsi zlomil jako za midjanských dnů. Hle, dítě se nám narodilo, syn je nám dán, vládu má na svém rameni a dostal jméno podivuhodný rádce, mocný Bůh, věčný otec, kníže pokoje. Jeho vladařství vzroste a pokoje nebude konce; bude vládnout na Davidově trůně a v jeho království, aby je upevnil a utvrdil právem a spravedlností od tohoto času až navěky! Způsobí to horlivost Hospodina zástupů.

2. ČTENÍ - Tit 2, 11-14
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Titovi.

Projevila se Boží dobrota, která přináší spásu všem lidem. Vede nás k tomu, abychom se odřekli bezbožného života i světských žádostí a žili v tomto nynějším věku rozvážně, spravedlivě a zbožně a přitom očekávali v blažené naději slavný příchod našeho velikého Boha a spasitele Krista Ježíše. On vydal sám sebe za nás.

vykoupil nás z každé špatnosti a očistil si nás, abychom byli jeho vlastním lidem, horlivým v konání dobrých skutků.

EVANGELIUM - Lk 2, 1-14.15-20
Slova svatého evangelia podle Lukáše.

V těch dnech vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby se v celé říši provedlo sčítání lidu. To bylo první sčítání a konalo se, když byl v Sýrii místodržitelem Kvirinius. Šli tedy všichni, aby se dali zapsat, každý do svého města. Také Josef se odebral z galilejského města Nazareta vzhůru do Judska do města Davidova, které se jmenuje Betlém, protože byl z rodu a kmene Davidova, aby se dal zapsat spolu s Marií, sobě zasnoubenou ženou, která byla v požehnaném stavu. Když tam byli, naplnil se jí čas, kdy měla porodit. A porodila svého prvorozeného syna, zavinula ho do plének a položila do jeslí, protože v zájezdním útulku nebylo pro ně místo. V té krajině nocovali pod širým nebem pastýři a střídali se na hlídce u svého stáda. Najednou u nich stál anděl Páně a sláva Páně se kolem nich rozzářila a padla na ně veliká bázeň. Anděl jim řekl: „Nebojte se! Zvěstuji vám velikou radost, radost pro všechen lid: V městě Davidově se vám dnes narodil Spasitel - to je Kristus Pán. To bude pro vás znamením: Naleznete děťátko zavinuté do plének a položené v jeslích." A náhle bylo s andělem celé množství nebeských zástupů a takto chválili Boha: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, v kterých má Bůh zalíbení."

Když andělé odešli od pastýřů do nebe, řekli si pastýři mezi sebou: „Pojďme tedy do Betléma podívat se na to, co se tam stalo, jak nám Pán oznámil!" Pospíchali tam a nalezli Marii a Josefa i děťátko položené v jeslích. Když ho uviděli, vypravovali, co jim bylo o tom dítěti pověděno. Všichni, kdo to slyšeli, podivili se tomu, co jim pastýři vyprávěli. Maria však to všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom. Pastýři se zas vrátili. Velebili a chválili Boha za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno.

Svátek Svaté Rodiny - 28.prosince 2014

1. ČTENÍ - Gen 15,1-6; 21,1-3
Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Hospodin se obrátil na Abráma ve vidění těmito slovy: „Neboj se, Abráme, já jsem tvůj štít, tvá odměna je převeliká." Abrám řekl: „Pane, Hospodine, co mi dáš? Nemám děti, dědicem mého domu bude damašský Eliezer." Abrám pokračoval: „Nedal jsi mi potomka, bude po mně dědit jeden z lidí mého domu." Tu mu Hospodin řekl: „Ten po tobě dědit nebude; kdo však vyjde z tvého lůna, ten bude po tobě dědit." Vyvedl ho ven a pravil: „Pohlédni na nebe a spočítej hvězdy, můžeš-li je spočítat!" - a dodal: „Tak četné bude tvé potomstvo!" Abrám Hospodinu uvěřil, a ten ho za to uznal za spravedlivého. Hospodin navštívil Sáru, jak slíbil, a splnil Sáře dané slovo. Sára počala a porodila Abrahámovi v jeho stáří syna, jak to Bůh předpověděl. Abrahám dal svému narozenému synovi, kterého mu Sára porodila, jméno Izák.

2. ČTENÍ - Žid 11,8.11-12.17-19
Čtení z listu Židům.

Bratři! Protože Abrahám věřil, uposlechl Boží výzvy, aby se vystěhoval do země, kterou měl dostat v dědičné držení; vystěhoval se, ačkoli nevěděl, kam jde. I neplodná Sára uvěřila, a proto dostala sílu stát se matkou, a to přes svůj pokročilý věk, protože se spolehla na toho, který ten slib dal. A tak z jednoho muže, a to už vetchého, vzešlo tolik (potomků) jako hvězd na nebi a jako písku na mořském břehu, který nikdo nespočítá. Protože měl Abrahám víru, přinesl Izáka v oběť, když ho Bůh zkoušel. Svého jediného syna chtěl obětovat, třebaže mu bylo slíbeno: 'Od Izáka budeš mít potomky.' On totiž uvažoval takto: Bůh má dost moci, aby vzkřísil třebas i mrtvé. Proto také Izáka dostal nazpátek i jako předobraz.

EVANGELIUM - Lk 2,22-40
Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Když nadešel čas očišťování podle Mojžíšova Zákona, přinesli Ježíše do Jeruzaléma, aby ho představili Pánu, jak je psáno v Zákoně Páně: 'Všechno prvorozené mužského rodu ať je zasvěceno Pánu!' Přitom chtěli také podat oběť, jak je to nařízeno v Zákoně Páně: pár hrdliček nebo dvě holoubata. Tehdy žil v Jeruzalémě jeden člověk, jmenoval se Simeon: byl to člověk spravedlivý a bohabojný, očekával potěšení Izraele a byl v něm Duch svatý. Od Ducha svatého mu bylo zjeveno, že neuzří smrt, dokud neuvidí Pánova Mesiáše. Z vnuknutí Ducha přišel do chrámu, právě když rodiče přinesli dítě Ježíše, aby s ním vykonali, co bylo obvyklé podle Zákona. Vzal si ho do náručí a takto velebil Boha: „Nyní můžeš, Pane, propustit svého služebníka podle svého slova v pokoji, neboť moje oči uviděly tvou spásu, kterou jsi připravil pro všechny národy: světlo k osvícení pohanům a k slávě tvého izraelského lidu." Jeho otec i matka byli plni údivu nad slovy, která o něm slyšeli. Simeon jim požehnal a jeho matce Marii prohlásil: „On je ustanoven k pádu a k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se bude odporovat - i tvou vlastní duší pronikne meč - aby vyšlo najevo smýšlení mnoha srdcí." Také tam byla prorokyně Anna, dcera Fanuelova z Aserova kmene. Byla značně pokročilého věku: mladá se vdala a sedm roků žila v manželství, potom sama jako vdova - bylo jí už čtyřiaosmdesát let. Nevycházela z chrámu a sloužila Bohu posty a modlitbami ve dne v noci. Přišla tam právě v tu chvíli, velebila Boha a mluvila o tom dítěti všem, kdo očekávali vykoupení Jeruzaléma. Když vykonali všechno podle Zákona Páně, vrátili se do Galileje do svého města Nazareta. Dítě rostlo a sílilo, bylo plné moudrosti a milost Boží byla s ním.

Matky Boží, Panny Marie - 1.ledna 2015

1. ČTENÍ - Nm 6, 22-27
Čtení ze čtvrté knihy Mojžíšovy.

Hospodin řekl Mojžíšovi: „Řekni Árónovi a jeho synům: Tak budete žehnat izraelským synům; budete jim říkat: 'Ať tobě Hospodin požehná a ochraňuje tě! Ať tobě Hospodin ukáže svou jasnou tvář a je ti milostivý! Ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a dopřeje ti pokoje!' Budou vzývat moje jméno nad izraelskými syny a já jim požehnám."

2. ČTENÍ - Gal 4, 4-7
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Galaťanům.

Bratři! Když se naplnil čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného ze ženy, podrobeného Zákonu, aby vykoupil lidi, kteří podléhali Zákonu. Tak jsme byli přijati za syny. A protože jste synové, poslal nám Bůh do srdce Ducha svého Syna, Ducha, který volá: „Abba, Otče!" Už tedy nejsi otrok, ale syn a jako syn také dědic skrze Boha.

EVANGELIUM - Lk 2, 16-21
Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Pastýři pospíchali do Betléma a nalezli Marii a Josefa i děťátko položené v jeslích. Když ho uviděli, vypravovali, co jim bylo o tom dítěti pověděno. Všichni, kdo to slyšeli, podivili se tomu, co jim pastýři vyprávěli. Maria však to všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom. Pastýři se zas vrátili. Velebili a chválili Boha za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno. Když uplynulo osm dní a dítě mělo být obřezáno, dali mu jméno Ježíš, jak ho nazval anděl, než bylo počato v mateřském lůně.

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 30. listopadu 2014

Politické události

Oslavy výročí sametové revoluce provázely protesty proti prezidentovi

Vzpomínkové akce na události 17. listopadu 1989 narušili lidé protestující proti Miloši Zemanovi. Dopoledne mu několik tisíc lidí na Národní třídě symbolicky vystavilo červenou kartu, někteří z nich se přesunuli i na odpolední odhalení pamětní desky na Albertově. Před 25 lety právě tam začal průvod, který později ozbrojenci tvrdě zastavili na Národní třídě. Při této příležitosti promluvili také prezidenti Slovenska, Polska, Maďarska a Německa.

Stovky lidí se sešly, aby daly najevo nesouhlas s prezidentovými kroky v poslední době. Během jeho projevu pískali a házeli vajíčka, před kterými ho musela ochranka bránit pomocí deštníků. Zeman v projevu řekl, že se nebojí, stejně jako se nebál před 25 lety, když se účastnil demonstrace na Národní třídě. Při projevech dalších prezidentů se protestující utišili a odměnili je potleskem. Kladně reagovali zejména na zmínky o Václavu Havlovi nebo o Ukrajině.

Oslavám 17.listopadu předcházel oficiální vzpomínkový akt v bývalém Federálním shromáždění, dnes budově Národního muzea. Na společné schůzi Poslanecké sněmovny a Senátu vystoupili představitelé politických stran a hnutí zastoupených v parlamentu, promluvil také předseda Národní rady Slovenské republiky Pavol Paška.

Kromě jiných byl mezi řečníky místopředseda KSČM Jiří Dolejš, podle kterého by se neměl rok 1989 ani velebit, ani cejchovat. Předseda hnutí Úsvit Tomio Okamura považuje současný systém za velice vzdálený od skutečné demokracie. Ve svém příspěvku zdůraznil potřebu radikálních reforem. Předseda hnutí ANO Andrej Babiš připomněl, jak rychle euforie z listopadových událostí vyprchala a že je nutné se ptát, proč se politika od té doby tolik zdiskreditovala.

Předseda TOP 09 Karel Schwarzenberg prohlásil, že šlo o otřesný zážitek, který naznačoval smíření s bývalým režimem. TOP 09 vydala k výročí 17.listopadu prohlášení, ve kterém uvedla: „Listopad nebyl zadarmo – byl vykoupen stovkami popravených, desetitisíci nelidsky vězněných, statisíci perzekuovaných a miliony, kterým byla upřena základní lidská práva. Nedovolíme tuto cenu bagatelizovat a jsme nadále připraveni nazývat věci pravými jmény, jakkoliv se tomu dnešní vládní strany brání."

Pětadvacetileté výročí pádu komunismu si lidé připomínali po celé republice. Ve většině případů šlo o poklidné akce.

Cesta české delegace do USA: Odhalení Havlovy busty i politická setkání

Při příležitosti 25. výročí sametové revoluce se vydali premiér Bohuslav Sobotka a další političtí činitelé na zahraniční cestu do Spojených států amerických. Hlavním bodem Sobotkovy návštěvy bylo setkání s viceprezidentem Joem Bidenem a odhalení busty bývalého československého a českého prezidenta Václava Havla v Kongresu.

K uctění památky 17. listopadu zazněly v pondělí večer na koncertu ve washingtonské Národní katedrále Dvořákova Novosvětská nebo Smetanova Vltava. Koncert České filharmonie pod taktovkou Jiřího Bělohlávka navštívili vedle premiéra Sobotky také předseda Poslanecké sněmovny Jan Hamáček, vicepremiér Pavel Bělobrádek, ministr kultury Daniel Herman a další čeští politici. Po jeho skončení se premiér setkal s bývalou ministryní zahraničních věcí Madeleine Albrightovou. První koncert po návratu Dvořákovy Symfonie č. 9 zpět do USA se odehrál již v neděli v newyorské Carnegie Hall, kde měla v prosinci 1893 premiéru. Originál partitury Novosvětské přivezl s sebou z České republiky Jan Hamáček, který kvůli tomu přicestoval o den dříve než zbytek delegace.

Úterní schůzka s viceprezidentem Bidenem se měla týkat především hospodářské, bezpečnostní a energetické spolupráce a také otázky prosazování lidských práv. Podle Sobotky potvrdila dobré vztahy obou zemí. Pro Českou televizi premiér uvedl: „Pan viceprezident Biden ocenil práci České republiky v oblasti prosazování lidských práv. Abych použil jeho slova, a doufám, že to řeknu přesně, řekl, že boxujeme v této oblasti nad svoji váhu." Dále spolu hovořili o nasazení českých vojáků v Afghánistánu nebo o možnosti exportu plynu a ropy na evropský trh. Navzdory očekávání některých médií a amerických analytiků se Sobotka nestal terčem Bidenovy kritiky. V úterý premiér také navštívil washingtonské Muzeum holocaustu.

Ve středu měla česká delegace na programu odhalení busty Václava Havla v americkém Kongresu. První český prezident se tak stal teprve čtvrtým politikem nepocházejícím z USA, kterému se dostalo tak vysokého ocenění. Ve Spojených státech se stal Havel symbolem demokracie, jak uvedla Madeleine Albrightová. Autorem busty je český sochař Lubomír Janečka.

Předseda Poslanecké sněmovny Jan Hamáček a ministr kultury Daniel Herman, koncem týdne také navštívili Chicago, kde se uskutečnilo několik veřejných vystoupení a také jejich setkání s našimi krajany.

Důlní neštěstí na Karvinsku si vyžádalo tři mrtvé

V lokalitě původního Dolu Československé armády, který je součástí závodu Důl Karviná, se v pátek 14. listopadu stala tragická nehoda. V důsledku rozšiřování chodby se těsně před polednem zřítila horninová deska, což vyvolalo důlní otřes. Z dvanácti horníků, kteří byli během neštěstí v podzemí, tři zahynuli a devět bylo zraněno. Na místě zasahovaly Zdravotnická záchranná služba Moravskoslezského kraje a Báňská záchranná služba. Otřes měl sílu přibližně tři a půl stupně Richterovy škály. Jan Zedník, seismolog z Geofyzikálního ústavu AV ČR, informoval vtelevizi, že taková intenzita není úplně ojedinělá. Katastrofa byla podle něj nešťastnou náhodou. I Roman Makarius, bývalý předseda Českého báňského úřadu, a Sírbrt shodně uvádějí, že podobné události se nedají předvídat. Před začátkem prací byl zpracován odborný posudek, podle něhož měla být v tomto případě práce v důlní chodbě bezpečná. Důl, kde se nahoda stala v minulém roce vyprodukoval 2,62 milionu tun uhlí a pracuje v něm více než 4200 zaměstnanců.

Ze Slovenska

Jak se slavilo výročí „nežnej revolúcie“ na Slovensku

Také obyvatelé Slovenska si v pondělí 17. listopadu připomněli 25. výročí sametové revoluce, jedné z nejvýznamnějších událostí v historii Československa. Slovenský prezident Andrej Kiska promluvil při této příležitosti na vzpomínkové slavnosti, která se uskutečnila v historické budově Slovenského národního divadla v Bratislavě. Přítomni byli také český, polský, maďarský, německý a ukrajinský prezident. Kiska ve svém projevu vyzval lidi, aby se nevzdávali ideálů revoluce a na závěr symbolicky zazvonil klíči. Kromě toho bylo na programu promítání záběrů z listopadu 1989 či písně Karla Kryla. Oslavy měly vyvrcholit velkolepým koncertem na bratislavském zimním stadionu, organizovaným předsedou parlamentu Pavlem Paškou (Směr-SD). Mnoho skupin a zpěváků však označilo akci za zpolitizovanou a v souvislosti s kauzou nákupu předraženého CT přístroje do nemocnice v Piešťanech svoji účast odmítlo. Paška koncert nakonec zrušil a už oznámil i rezignaci. Na poslední chvíli zorganizovaly společnost Křišťálové křídlo a bratislavské Staré Mesto hudební program na Hviezdoslavově náměstí, který moderoval herec a humorista Rastislav Piško a řada umělců v něm vystoupila bez nároku na honorář. Zatímco na Hviezdoslavově náměstí se oslavovala svoboda a demokracie, o pouhých pár ulic dál se shromáždili obyvatelé, kteří stejně jako mnoho lidí v Česku využili významného výročí k vyjádření nespokojenosti se současným stavem země. Na Náměstí SNP se sešlo přes tisíc lidí a společně demonstrovali proti korupci v politice. Jako každý rok se od 12. do 16. listopadu také konal Festival svobody zahrnující filmy, debaty, divadelní představení, výstavy či ocenění osobností, které bojovaly proti totalitě. Letos poprvé se rozšířil mimo Bratislavu a uskutečnil se například i v Košicích nebo Nitře.

Slovenské obecní volby vyhráli nezávislí kandidáti. Uspěl i vládní Směr-SD

Slováci si v sobotu 15. listopadu zvolili nové primátory a starosty a poslance obecních zastupitelstev. Největšího úspěchu dosáhli nezávislí kandidáti, kteří zvítězili téměř ve 40 % obcí. V necelé třetině měst a vesnic pak úspěch slavila vládní levicová strana Směr-SD premiéra Roberta Fica. Opoziční strany v součtu vyhrály jen asi ve 20 % obcí. Zbylé městské a obecní úřady ovládly různé koalice. Nezávislí získali primátorská křesla i ve čtyřech z osmi slovenských krajských měst. Největším volebním překvapením jsou výsledky z Bratislavy, kde zvítězil Ivo Nesrovnal, který porazil jak kandidáta vládního Směru-SD, tak herce, jednoho z lídrů sametové revoluce na Slovensku a letošního neúspěšného prezidentského kandidáta Milana Kňažka. Bez politické příslušnosti v následujících čtyřech letech budou i primátoři Trnavy, Trenčína a Banské Bystrice. Ve třech krajských městech pak zvítězili kandidáti Směru-SD, kteří nově povedou radnice Nitry, Žiliny a Košic. Pravicová opozice úspěch slavila pouze v Prešově. „Směr výrazně posílil ve strukturách měst a obcí na Slovensku. Směr tyto volby jasně vyhrál, pravice utrpěla debakl,“ uvedl podle agentury slovenský premiér Robert Fico, jehož stranu bude reprezentovat 926 primátorů a starostů. To je o 330 více než v minulém volebním období. Hlas do urny vhodilo 48,34 % voličů, což je přibližně o procento méně než při minulých komunálních volbách. Na rozdíl od České republiky Slováci v komunálních volbách volí nejen nové členy zastupitelstev, ale v přímé volbě hlasují také o nových primátorech a starostech.

Ekonomika

Zeman s podnikateli navštívil Kazachstán, výsledkem jsou smlouvy za deset miliard korun

Prezident Miloš Zeman navštívil Kazachstán, kde se setkal se svým protějškem Nursultanem Nazarbajevem. V zasněženém hlavním městě Astaně zůstal dva dny do úterý 25.listopadu. Společně se Zemanem letěli také zástupci významných českých podniků, obdobně jako při nedávné cestě do Číny. I cíle byly podobné – mluvilo se především o rozvoji ekonomické spolupráce mezi oběma státy. Podle tiskové zprávy Svazu průmyslu a obchodu podepsaly české firmy dohody za téměř deset miliard korun. Zeman s Nazarbajevem hovořil mimo jiné o konkrétních oblastech spolupráce – o energetickém, strojírenském a dopravním průmyslu. Kromě toho diskutovali o zjednodušení vízových procedur nebo spojení zón volného obchodu Evropské unie a Euroasijské hospodářské unie. Shodli se například na kritice sankcí vůči Rusku. Český prezident pozval Nazarbajeva do Prahy a plynnou ruštinou mu vyřídil pozdravy od svého předchůdce Václava Klause, s nímž se Nazarbajev několikrát setkal. Debatě o porušování lidských práv se, stejně jako v Číně, vyhnul. Kromě kazašského prezidenta se Zeman setkal také s premiérem Karimem Masimovem, předsedou senátu a některými českými podnikateli, kteří v Kazachstánu pracují.

2. 12. 2014 (střed)

EUR, 1 .....27.605
Kanada, 1 .....19.541
USA, 1 .....22.215

Kultura

Vzpomínkový večer na pražském Malostranském hřbitově

Již posedmé se na Dušičky otevřely brány jindy nepřístupného Malostranského hřbitova a kostela Nejsvětější trojice. V duchu tajemného nádechu tohoto svátku zde návštěvníky čekal program, jehož součástí byly komentované prohlídky po hřbitově a tajuplné čtení legend o Strahovském klášteře. Lidé měli také možnost uctít mrtvé zapálením svíček, které byly volně k mání u vchodu na hřbitov. Malostranský hřbitov je místem odpočinku mnoha významných hudebníků, malířů, architektů a továrníků, z nichž k nejznámějším patří Kilián Ignác Dienzenhofer, Jan Ritter nebo Václav František Veleba. Hřbitov je mimo jiné spjat také se jménem Jana Nerudy. Ačkoli on sám je pohřben na Vyšehradě, zde mají hrob jeho rodiče i jeho láska Anna Holinová. Samotného Nerudu pak hřbitov inspiroval k napsání sbírky Hřbitovní kvítí. Během komentované prohlídky návštěvníci vyslechli mnoho zajímavých historek o zde pohřbených, od lechtivého příběhu majitele továrny na porcelán Haase a jeho 400 milenek až po strašidelnou historku o knize hraběte Thuna, ve které každý spatří datum své vlastní smrti. Po prohlídkách následovalo čtení legend o Strahovském klášteře. To se

odehrávalo už po setmění a strašidelnou atmosféru hřbitova ještě podtrhli krákající havrani a hořící svíčky. Návštěvníci vyslechli dvě legendy. První vyprávěla příběh opata Strahovského kláštera, který nemohl získat zpět svůj zlatý kříž a prsten od lakomého hostinského, ale po motlitbě ke svaté Anežce našel své věci ráno ležet vedle sebe. Druhá pověst byla o nájezdech Švédů, kteří plenili kostely a neštítili se ani vykrádání hrobů. Jeden z nich však na svou chamtivost doplatil, když ho při vykrádání jedné z hrobek uškrtila oživlá kostra hraběte Lažanského. Dušičky i další akce tradičně pořádá Občanské sdružení pro záchranu Malostranského hřbitova, které místo postupně restauruje a snaží se ho zpřístupnit veřejnosti. Jeho zásluhou se zde neustále odkrývají další neznámé hroby, přičemž k nejvýznamnějším objevům patří hrob Nerudových rodičů.

Koncert Českého rozhlasu přilákal na Václavské náměstí tisíce lidí

Unikátní projekt Českého rozhlasu Znovu 89 pokračoval v pondělí v Praze koncertem na Václavském náměstí. Na pódiu se vystřídalo několik známých interpretů, přičemž největší ohlas sklidilo vystoupení Davida Kollera. Ten ostře vystoupil proti prezidentu Miloši Zemanovi a s komentářem „Radši do Ameriky než do Ruska!" zahrál píseň Amerika. Zemanovi věnoval také píseň Pal vocuď a při společném vystoupení s Michaelem Kocábem pak vyzval prezidenta k odchodu na odpočinek. „Zajímalo by mě, zda se někdo bude zabývat otázkou, co to byl ten Prognostický ústav, když z něho vzešel soudruh Zeman, zloděj Václav Klaus a pan Daniel Kroupa, z nichž všech se stali předsedové politických stran," řekl podle ČTK Koller, který je proslulý svými vyhraněnými postoji. Na koncertě Českého rozhlasu vystoupil jako první Michal Prokop a písní Poločas rozpadu vyzýval diváky, aby nezapomněli. Na pódiu ho vystřídal Jiří Suchý, který ve svých písních vzpomínal na Jiřího Šlitra a Waldemara Matušku a rovněž apeloval na obecenstvo, aby nezapomnělo na oba 17. listopady. Aneta Langerová vzdala hold Karlu Krylovi písní Salome. Dalšími účinkujícími byli Vladimír Merta, Lenka Dusilová, Dan Bárta a Petr Váša. Koncert, který moderovala dvojice Lucie Výborná a Michal Horáček, uzavřel Jaroslav Hutka, jeden ze symbolů listopadu 89. Ten zavzpomínal na Václava Havla a při příležitosti odhalení jeho busty v americkém Kongresu zazpíval skladbu Havlíčku, Havle. A jakoby se vrátil v čase – uzavřel koncert zpěvem Náměsti, kterou spolu s ním nadšeně zpívalo celé náměstí. Policie odhadla počet účastníků na 4000, podle Českého rozhlasu však akce přilákala až 20 000 návštěvníků. Večer se nesl v duchu vzpomínek na sametovou revoluci, což umocňovaly i záběry z roku 89 a videa, v nichž slavné osobnosti jako Marta Kubišová nebo Jaromír Jágr vzpomínaly na své zážitky ze 17. listopadu. Atmosféru dokreslovaly vlající české vlajky, prsty zdvižené do tvaru V tvořící pozadí pódia a obří portrét Václava Havla, který shlížel na Václavské náměstí z budovy Národního muzea. Koncert byl součástí projektu Českého rozhlasu Znovu 89, který mapuje rok 1989 den po dni a skončí 1. ledna 2015 odvysíláním prvního novoročního projevu Václava Havla.

Kubišová s Havlovou pokřtily v pražské Lucerně Písně sametové revoluce

Dva křty a modlitba. V rámci oslav 25. výročí sametové revoluce se v sobotu 15. listopadu v kině Lucerna křtilo album s názvem Písně sametové revoluce. Jednou z kmoter se stala i zpěvačka Marta Kubišová, jejíž Modlitba pro Martu je jeho součástí. Zpěvačce se věnoval i zbytek večera, jelikož následovalo promítání dokumentu Magický hlas rebelky od režisérky Olgy Sommerové. Album pokřtěné za přítomnosti bývalé první dámy Dagmar Havlové a hudebního vydavatele Tomáše Padevěta je kompilací 19 písní a čtyř bonusových záznamů. Zahrnuje Karla Kryla, Jaromíra Nohavicu a další, jejichž písně se veřejně zpívaly napříč republikou při pádu komunistického režimu v roce 1989. Padevět desku věnoval památce prvního českého prezidenta a hlavní osobnosti revoluce Václavu Havlovi. Kubišová patřila v šedesátých letech 20. století k předním hvězdám českého šoubyznysu a spolu s Helenou Vondráčkovou a Václavem Neckářem tvořili pěvecké trio Golden Kids. Vystupovala však i sólově a mezi její největší hity patřily písně Depeše, Ring-oding a též Modlitba pro Martu, která se stala symbolem roku 68. Za totality nesměla veřejně vystupovat. Motlitbou pro Martu pak v roce 1989 podpořila ducha revoluce, když ji zpívala z balkonu budovy Melantrichu na Václavském náměstí v Praze. Spolu s CD pokřtila Kubišová i DVD filmu Magický hlas rebelky od režisérky Olgy Sommerové, která se obřadu též účastnila. Dokumentární film, který měl letos premiéru na festivalu v Karlových Varech, mapuje životní cestu Kubišové od dětství přes pěvecké úspěchy, perzekuce a odpor vůči komunistickému režimu až po současnost. Režisérka i hlavní aktérka filmu sklidily po skončení filmu ovace ve stoje.

Zemřel Petr Hapka, významný autor filmové hudby i oblíbených písní

V úterý 25. listopadu po těžké nemoci zemřel významný český skladatel, dirigent a zpěvák Petr Hapka. Bylo mu 70 let. Letos v březnu se u něj po operaci kyčelního kloubu projevila Alzheimerova choroba. Jeho písně zpívaly například Hana Hegerová nebo Jana Kirschner. Nejvíce spolupracoval s textařem Michalem Horáčkem. Hapka byl jedním z nejvýraznějších českých autorů filmových melodií a populární hudby. Podepsal se například pod hudbou ke snímkům Tisícročná včela či Páni kluci nebo k výrazným pohádkovým příběhům, jako Panna a Netvor. Složil skladbu Levandulová, kterou nazpíval s Hanou Hegerovou, nebo Budiž ti lehká zem, kde vystupuje po boku Jany Kirschner.

Praha si výstavou připomíná sté výročí narození Alfréda Radoka

Dne 17. prosince uplyne sto let od narození Alfréda Radoka. Nedožité jubileum předního divadelního a filmového režiséra připomene série akcí. Největší pozornost poutá výstava Alfréd Radok 100 – Příběh režiséra (1914-1976), která se koná v budově pražského Veletržního paláce. Expozici pořádá Institut umění – Divadelní ústav ve spolupráci s Divadelním oddělením Národního muzea. Syn David Radok poskytl fotografie z otcova osobního života a soukromou korespondenci. Diváci na výstavě uvidí především výtvarné řešení jednotlivých inscenací, na nichž pracoval se scé-

nografem Josefem Svobodou. Samostatná pasáž se věnuje přelomovému dílu Laterny magiky pro Expo 1958 v Bruselu, které je na místě i k vidění. Druhá část výstavy se zaměřuje především na pohnutý osud umělce 20. století. Kurátorka Věra Velemanová zde mapuje úspěchy a pády Alfréda Radoka na pozadí historických událostí. Počínaje nacistickou perzekucí židovské rodiny přes komunistickou cenzuru až po konec života v emigraci. Velemanová nashromáždila úctyhodné množství fotografických a písemných pozůstalostí: například korespondenci s Václavem Havlem nebo Pavlem Tigridem a dalšími osobnostmi kulturní obce. Výstava potrvá od 25. listopadu do 25. ledna.

Sport

Tenistky potřetí za poslední čtyři roky ovládly Fed Cup, ve finále porazily Německo

Petra Kvitová přidala po vyčerpávající bitvě rozhodující bod a zajistila českým tenistkám třetí triumf ve Fed Cupu za poslední čtyři roky. O víkendu 8. a 9. listopadu porazil výběr kapitána Petra Pály v pražském finále Němky 3:1 na zápasy. Češky bojovaly o titul po roční pauze a k návratu na trůn vykročily už v sobotu. Kvitová zápas s Andreou Petkovicovou i přes zaváhání v koncovce první sady vyhrála 6:2, 6:4. Lucii Šafářové vstup do druhé sobotní dvouhry nevyšel. Hodně chybovala a brzy prohrávala 2:4. Jenže Angelique Kerberová nadějné vedení neudržela a Šafářová čtyřmi gamy v řadě první set otočila. Šafářová i v druhém setu prohrávala 2:4, ale znovu zvítězila 6:4. I v nedělním duelu proti Kvitové měla Kerberová slibný náskok. V prvním setu vedla 5:2, v rozhodujícím třetím 3:0. Do úspěšného konce ho ale ani tentokrát nedotáhla. Češka vyhrála 7:6 (5), 4:6 a 6:4 a o letošních šampionkách bylo jasno.

Dominik Hašek vstoupil jako první Čech do Hokejové síně slávy v Torontu

Nejslavnější český brankář se zařadil mezi hokejovou elitu. Již v červnu letošního roku jej osmnáctičlenná komise Hokejové síně slávy v Torontu nominovala na toto prestižní ocenění a 14. listopadu je při slavnostním ceremoniálu převzal. Dominik Hašek se tak stal prvním Čechem v historii, kterému se to podařilo. Během své dlouhé a úspěšné kariéry v NHL Dominátor odehrál celkem 735 zápasů, přičemž v průměru obdržel 2,13 branky za jeden zápas. S 389 výhrami je jedenáctým nejúspěšnějším brankářem a s 81 čistými konty obsadil šestou pozici. Kromě české legendy z Nagana bylo letos oceněno dalších pět mužů, kteří se zasloužili o rozvoj ledního hokeje. Do hokejové síně slávy tak Hašek vstoupil spolu s obráncem Robem Blakem, útočníky Peterem Forsbergem, Mikem Modanem a rozhodčím Billem McCrearym. Bývalý trenér Pat Burns byl oceněn in memoriam. Ocenění se tradičně uděluje v kategoriích hokejisté, budovatelé, rozhodčí a od roku 2010 také hokejistky. Do kategorie budovatelů jsou zařazováni úspěšní manažeři, trenéři, vlastníci týmů, komentátoři a další lidé, kteří se zasloužili o rozvoj a pozvednutí hokejové kultury. Této pocty se přitom dostává přednostně lidem spjatým s kanadsko-americkou ligou NHL a obecně lidem ze Severní Ameriky. Dominik Hašek spolu s Peterem Forsbergem jsou teprve desátým a jedenáctým Evropanem, kterým se podařilo zařadit mezi elitu.

Srdečné blahopřání

V den narození Ježíše Krista
slaví letos své

75. narozeniny

Christian Klíma

Milý pane Klímo, upřímně Vám děkujeme za Váš příkladný křesťanský život i za všechno, co s neúnavnou horlivostí děláte pro naši Českou misii.
Kéž Pán Bůh vyslyší Vaše každodenní modlitby a odmění svým požehnáním a nekonečným proudem milostí každodenní účast na mši svaté i všech ostatních pobožnostech a adoracích.
Kéž Vám Pán Bůh mnohonásobně odmění celoroční práci v Misijní radě i každodenní pomoc při chodu našeho domu, vyřizování pošty, při nákupech, údržbě, péči o zahradu, přípravě a distribuci Hlasů národa i nesčetných dovozech a odvozech svým autem kohokoli, kdo to pořebuje.
Kéž je Vám Pán Bůh štědrým odplatitelem za hojné dary a neustálou hmotnou podporu naší misie.

K Vašemu životnímu jubileu Vám ze srdce přejeme hojnost Božího požehnání. Kéž Vás neustále provází láska Nebeského Otce, dobrota Božího Syna a naplňují Vás dary Ducha svatého. Kéž Vám Pán dá dobré zdraví a sílu zápasit se všemi neduhy, které přináší počet let. Kéž Ježíš Kristus, jehož jméno nosíte Vám dá sílu pro všechny další úkoly, které si denně berete na svá bedra.

Odevzdáváme Vás do stálé ochrany Panny Marie a svatého Josefa a vyprošujeme Vám všechny potřebné milosti do mnohých dalších let Vašeho života.

Mons. Dušan Hladík
a přátelé z České misie v Chicagu

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Papež František na návštěvě Turecka

Ve dnech 28. – 30. listopadu 2014 se uskutečnila apoštolská cesta papeže Františka do Turecka. Celá se odehrávala v ekumenickém a mezináboženském duchu. V pátek 28. listopadu navštívil papež hlavní město země Ankaru. Zde se setkal s tureckým prezidentem Recepem Erdoganem a premiérem Ahmetem Davutoglu a dalšími vysokými státními představiteli. Prezident Turecké republiky vyjádřil své znepokojení nad rostoucí islamofobií, která se šíří západním světem a ztotožňuje islám se zlem a terorismem, což miliony muslimů zraňuje, a proto vyzval křesťany a muslimy ke společnému boji proti předsudkům a dalším hrozbám dnešního světa – nesnášenlivosti, rasismu a diskriminaci. Rovněž jádrem papežovy promluvy bylo odsouzení fanatismu, fundamentalismu a iracionálních fobií, které nepřispívají k porozumění. A také Svatý otec volal po jednotě věřících z různých náboženství.

Potom se Petrův nástupce setkal s nejvyššími muslimskými představiteli na vládním úřadě pro náboženské záležitosti. Ačkoli je Turecko laický stát, je 98% jeho obyvatelstva islámského vyznání, z čehož přibližně 70% tvoří sunnité a 30% šiité. Diyanet, jak se zmíněný vládní úřad nazývá, byl zřízen v roce 1924 po zrušení kalifátu. Jeho nynějším předsedou je prof. Mehmet Gormez. Papež František ve své promluvě řekl, že navazuje na tradici dobrých vztahů s tureckými náboženskými představiteli, připomněl zdejší návštěvu Benedikta XVI. v roce 2006 a zdůraznil, že bez setkání s komunitami jiných náboženských vyznání by papežská cesta nesplnila svůj účel. Je výrazem přátelství, které – řekl papež – má *„zvláštní význam v této době krize, která se v některých oblastech světa stává pro celé národy vskutku dramatickou"*.

V sobotu 29.listopadu se papež František přesunul do Istanbulu, města s bohatou, a přesto náročnou náboženskou historií. Františkova cesta do Turecka nebyla ani zdvořilostní ani diplomatickou záležitostí, nýbrž papež ji chápal jako příležitost otevřeně hovořit o tíživých tématech dnešního světa z pohledu katolické církve. Římský biskup se při své cestě citlivě věnoval živým otázkám, které se týkají obyvatel tohoto regionu. Kromě problematiky mezináboženského soužití se jedná o bezpečnostní politiku a dopady humanitární krize, z níž pramení neutěšená situace utečenců mířících z oblastí blízkovýchodních vojenských konfliktů.

Sobotní program papeže Františka začal v Modré mešitě, setkáním s Velkým muftím Rahmim Yarou. Zde také zazněla Františkova výzva: *"Boha musíme milovat.... Nestačí ho jen chválit a velebit, ale musíme jej milovat"*. Velký Mufti pak papežovi vyložil některé kapitoly z koránu. Při návštěvě proslulého chrámu Hagia Sofia, který je dnes přeměněn na muzeum, zanechal papež ve zlaté pamětní knize řecky psaný úryvek *"Aghia Sophia tou Theo"*, což znamená *"Svatá Boží Moudrost"*, k němuž přidal pro změnu latinsky část verše Žalmu 83: *"Jak jsou milé tvé příbytky, Hospodine!"*

Odpoledne Svatý otec slavil mši svatou v katolické katedrále svatého Ducha a pak se zúčastnil ekumenické bohoslužby v ortodoxním kostele sv. Jiří, kde se také setkal s carihradským patriarchou Bartolomějem, který byl jedním z těch, kdo papeže do Turecka pozvali.

Začátek nového církevního roku, první neděli adventní 30. listopadu, zahájil papež soukromou mší svatou na Apoštolské nunciatuře. Poté se odebral do patriarchálního kostela svatého Jiří, kde nejvyšší představitel katolíků s patriarchou pravoslavné církve Bartolomějem společně oslavili svátek svatého Ondřeje, který na rtento den připadal. Papež ve své promluvě připomněl své ekumenické snahy, že se již jako arcibiskup v Buenos Aires zúčastňoval slavení Božské liturgie s tamní ortodoxní komunitou. Ve své řeči vyzdvihl svatého Ondřeje, velkou postavu církevních dějin. Současně apeloval na obě církve, aby v dnešní době byly ochotné naslouchat okolním hlasům: *"Ve dnešním světě se pozvedají silné hlasy, které nesmíme neslyšet, a které vyzývají naše církve, aby od základů žily jako učednici Pána Ježíše Krista."* Konkrétně zmínil hlas chudých, hlas obětí a hlas mladých lidí.

V poledne místního času papež František spolu s patriarchou Bartolomějem podepsali společnou deklaraci, která potvrdila přání obou náboženských představitelů překonat překážky, které rozdělují obě jejich církve. Zároveň odsoudili hrozivou situaci křesťanů na Blízkém východě, kteří čelí masovému pronásledování. Oba požádali o zřetelnou odpověď ze strany mezinárodního společenství. *"Vyzýváme muslimy a křesťany, aby společně pracovali v zájmu spravedlnosti, míru a respektu pro důstojnost a práva každého člověka."* stojí v prohlášení. Právě probíhající konflikty ukazují, jak důležitý je "konstruktivní dialog založený na vzájemné úctě a náklonnosti". Konkrétně se František a Bartoloměj zmínili o situaci v Sýrii, v Iráku a na Ukrajině.

Poslední etapou návštěvy papeže v Turecku bylo odpolední setkání s několika desítkami chlapců a děvčat, kteří navštěvují salesiánskou oratoř působící při katolické katedrále sv. Ducha. Mládež různého věku původem z Turecka, Sýrie, Iráku a Afriky reprezentovala několik stovek lidí, kterým poskytuje různé služby šest zdejších salesiánů. Asi půlhodinové setkání se uskutečnilo na zahradě papežské delegatury. Papež zde pronesl krátkou promluvu a s každým jednotlivě se pozdravil.

Cestou na letiště ještě Petrův nástupce krátce navštívil arménského patriarchu Konstantinopole Mesroba Mutafiana, který je hospitalizován v arménské nemocnici Nejsvětějšího Spasitele. Potom papež odletěl do Říma

Kříž světových dnů mládeže počtvrté v naší vlasti

Od 29. listopadu do 14. prosince 2014 putuje po České republice Kříž světových dnů mládeže a ikona Panny Marie, které věnoval papež Jan Pavel II. mladým lidem. Kříž stál původně v bazilice svatého Petra v Římě a papež ho v roce 1984 předal mladým lidem z celého světa se slovy: *"Ježíšův kříž! Neste ho do světa jako symbol lásky Ježíše Krista, která miluje celé lidstvo. Zvěstujte všem, že pouze v Kristu ukřižovaném a zmrtvýchvstalém je vykoupení a spása."* První cesta tohoto kříže za hranice Říma vedla v roce 1984 do Mnichova. Odkud byl během totality poprvé tajně dovezen do Prahy ke kardinálu Tomáškovi. Podruhé byl kříž v naší zemi v roce 2002 během Celostátního setkání mládeže ve Žďáru nad Sázavou. Kříž se na krátkou dobu vrátil do ČR ještě v roce 2003 v rámci *„Pouti smíření mladých"*. Od roku 1985 doprovází tento kříž všechny světové dny mládeže. Během uplynulých let tak navštívil Itálii, Argentinu, Španělsko, Polsko, Spojené státy, Kanadu, Filipíny, Francii, Itálii, Německo, Austrálii i Brazílii. Na letošní Květnou neděli si kříž spolu s mariánskou ikonou vyzvedla asi stovka polských mladých na Svatopetrském náměstí v Římě. Nejprve oba symboly zamířily do Poznaně. Příležitost přivítat kříž a ikonu ve své zemi dostaly i okolní státy – Bělorusko, Litva, Rusko, Lotyšsko, Ukrajina, Moldávie, Rumunsko, Maďarsko, Slovensko a nyní také Česká republika.

Podle zpráv České biskupské konference a Rádia Vatikán

Papež František v Evropském parlametu

Z projevu Svatého otce 24.listopadu 2014 ve Štrasburku

Evropa potřebuje nalézt svou tvář

Nejrozšířenější evropskou nemocí je podle Františka samota, která se projevuje především ve vztahu ke starým lidem. Papež ve svém projevu shrnul časté námitky vůči evropské integraci: nedůvěru v instituce, které se zdají být vzdálené, celkový pocit únavy a stárnutí kontinentu. *„S politováním mnozí konstatují, že převahu mají technické a ekonomické otázky, a to na úkor skutečného antropologického nasměrování. Člověku hrozí, že bude ponížen na pouhou součást mechanismu, který s ním jedná jako s konzumní věcí, jíž je možné použít, takže – a bohužel to vidíme často – když život neslouží tomuto mechanismu, odstraní se bez přílišných zábran, jako v případě nevyléčitelně nemocných, opuštěných starých lidí nebo těch, o něž se nikdo nestará, nebo dětí, které jsou zabíjeny ještě před narozením,"* uvedl papež.

Je proto třeba dodat novou naději, aby lidé znovu nalezli důvěru v ideál jednotné Evropy. S odkazem na slavný Raffaelův obraz, na němž dva filosofové ukazují zároveň k nebi i k zemi, poukázal papež na dvojí rozměr, jež je nutný pro Evropu: pozemský a transcendentní. *„Budoucnost Evropy závisí na těchto dvou elementech. Evropa, která nebude schopná se otevřít tomu, co lidský život přesahuje, bude Evropou, jíž hrozí, že pomalu ztratí svou duši i onoho 'humanistického ducha', kterého miluje a brání,"* dodal František.

Křesťanství bylo zásadní při vytváření Evropy a podobnou úlohu má podle papeže i dnes. Víra nepředstavuje pro sekulární charakter států nebezpečí, nýbrž obohacení. Křesťané jsou ve světě jako duše v těle: *„Úlohou duše je podpírat tělo, být jeho svědomím i historickou pamětí. A dvoutisíciletá historie pojí Evropu a křesťanství. Není to historie bez konfliktů a chyb; byla však vždy poháněna touhou po vytváření dobra. Vidíme to na kráse našich měst a ještě více na kráse mnoha charitativních a vzdělávacích děl, které utváří kontinent. Tato historie (...) je naše identita. A Evropa velmi potřebuje nalézt svou tvář, aby mohla růst v duchu svých zakladatelů."*

Identita je podle papeže potřebná např. pro řešení otázky migrace, dále ve vztazích se zeměmi, které se chtějí stát součástí EU, stejně jako se státy na Blízkém východě.

Ve středu zájmu je člověk

Papež také zdůraznil potřebu klást do středu zájmu člověka chápaného *„nikoliv jako předmět ekonomického zájmu, nýbrž jako osobu, jíž je darována důstojnost, která ji samotnou přesahuje"*. Taková byla myšlenka zakladatelů Unie.

V této souvislosti papež ocenil aktivity evropských zákonodárců v oblasti lidských práv a současně nastínil některé oblasti, v níž je třeba lidskou důstojnost ještě více podporovat: *„Jaká je to důstojnost, pokud chybí možnost svobodně vyjádřit svůj názor nebo bez omezení vyznávat svou víru? (...) Jakou důstojnost bude moci mít člověk, který nemá jídlo a to nejnutnější k životu, a co horšího, práci, která mu dodává důstojnost?"* řekl papež.

Podle římského biskupa je také třeba prohloubit kulturu lidských práv, aby dokázala spojit individuální rozměr a společné dobro všech lidí. Často jsou totiž lidská práva chápána individualisticky bez ohledu na okolí člověka.

Nrozlučitelná rodina může dát naději do budoucnosti

Jak také uvedl papež František před Evropským parlamentem, výzvou *„této historické chvíle"* je udržet živou demokracii, tzn. garantovat jednotu prvků společnosti, aniž by se popírala jejich různost.

Evropa by měla investovat do oblasti vzdělávání, kde je nejdůležitějším prvkem rodina. *„Jednotná rodina, plodná a nerozlučitelná, má v sobě zásadní prvky, které mohou dát naději do budoucnosti. Bez této stálosti bychom stavěli na písku a přineslo by to vážné společenské důsledky,"* řekl papež.

Ve vztahu k ekologii František uvedl, že člověk je *„správcem, nikoliv vlastníkem"* světa. Úcta ke stvoření pak znamená také jeho využívání pro dobro. *„Není možné tolerovat to, že miliony lidí ve světě umírají hlady, zatímco tuny potravinového zboží jsou z našich stolů vyhazovány,"* vyzval.

V závěru František také hovořil o prioritě důstojné práci a otázce migrace.

„Nastal čas společně utvářet Evropu, která se netočí kolem ekonomie, nýbrž kolem posvátného rozměru lidské osoby, kolem nedotknutelných hodnot (...) Nastala chvíle, abychom opustili ideu ustrašené Evropy, která se stará sama o sebe, a probudili a podpořili Evropu, která bude protagonistou, nositelkou vědy, umění, hudby, lidských hodnot a také víry. Evropu, která hledí do nebe a naplňuje ideály; Evropu, která se dívá na člověka a brání a chrání jej." Těmito slovy uzavřel papež František svůj projev v Evropském parlamentu.

Během projevu mu jeho slova vynesla potlesk zákonodárců, nakonec poslanci ocenili papeže ovacemi ve stoje. Návštěva papeže ve Štrasburku je vůbec první od pádu železné opony. Naposledy navštívil Evropský parlament papež Jan Pavel II. v roce 1988.

Plzné znění projevu papeže Františka je k dispozici na stránkách Rádia Vatikán.

Podle zpráv České biskupské konference

In memoriam Josefa Zolmana

Úmrtní oznámení

Oznamujeme všem přátelům a celé československé veřejnosti, že Pán Bůh si k sobě povolal svého věrného služebníka.

Ing.Josefa Zolmana M.D., Ph.D.

Zemřel 15. listopadu 2014 v Ijamsville ve státě Maryland ve věku 72 let.

Narodil se 8. července 1942 v Hradci Králové. Jedenáctiletou střední školu vystudoval s vyznamenáním v Broumově. Potom vystudoval Vysokou školu zemědělskou v Brně. Vědecké práci se začal věnovat ve Výzkumném ústavu zemědělském v Liběchovicích, kde začal pracovat na doktorátu. Do exilu odešel spolu se svým bratrem po Sovětské okupaci Československa v září 1968. Doktorát Ph. D. mu byl udělen universitou Michigan State v East Lansing, Michigan. Lékařský diplom M. D. pak získal na lékařské fakultě University v Juarez v Mexiku. Vzdělával se a vědeckou prací se zabýval na Washingtonově universitě v St. Louis, Kalifornské státní universitě v Irwine, lékařské fakultě Texaské státní universitě v Galvestonu a v George Washington universitě ve Washingtonu D. C. Své vědecké práce prezentoval na sympoziích po celém světě. Pracoval v systému nemocnic pro veterány v oblasti Washingtonu D. C. a v posledních 20. letech před důchodem pro Federal Drug Administration (FDA) v oddělení nukleární medicíny. Byl členem výboru Sdružení československých exulantů v Chicagu. Byl českým vlastencem tělem i duší, čestným a poctivým člověkem a hluboce věřícím katolíkem. Pozůstalé rodině bude velmi chybět!

Jeho tělesné pozůstatky byly zpopelněny a urna s popelem bude uložena v České republice.

Rozloučili jsme se s ním při zádušní mši svaté v České misii v Brookfieldu 29.listopadu 2014.

Děkujeme všem, kdo se s ním přišli na poslední cestě rozloučit a všem, kdo si na něho vzpomenou v modlitbě.

Jaroslava Zolmanová, manželka
Otilie Zolmanová, matka
Václav Zolman, bratr s manželkou Annou a neteří Nicolkou
rodina Benčurikova v USA
rodina Kociánova v České republice
a další příbuzní v Čechách a na Slovensku

Vážení přátelé!

Sešli jsme se dnes abychom si zavzpomínali na plodný život syna, manžela, švagra a strýčka, mého bratra Ing. Josefa Zolmana M. D., Ph. D.

Narodil se 8. července 1942 v Hradci Králové jako druhorozený syn Ing. Václava Zolmana a Otilie Zolmanové rozené Jiráskové. Venku byla velká bouřka a z toho naše matka usoudila, že bude mít bouřlivý život. Do základní školy začal chodit v Hradci. A hned asi v první třídě se poprvé zamiloval. Jednou přišel ze školy domů a řekl mámě, že s ním chodí do třídy velice krásná holčička. A brzy na to už se s ní vodil za ruku. Byla to předzvěst, že se mu budou líbit krásné ženy. Na prázdniny jsme jezdili k dědovi a babičce do Posázaví. Jako kluci jsme se často prali. Máma nám říkala, abychom si neubližovali, protože život nám uštědří ještě mnoho ran. Pepík se rád popral kde s kým. Když se ho otec jednou ptal proč se pořád pere, tak se přiznal, že se rád pere. Pral se i se staršími protivníky a velice nerad prohrával. Když se Pepíka někdo zeptal, čím chce být tak odvětil že Švehlou, což byl dlouholetý ministerský předseda vlády v době první Československé republiky.

Krátce po otcově úniku do exilu jsme se museli z Hradce vystěhovat. Kluci na nás pokřikovali "buržoa" a to přes to, že jsme bydleli v podnájmu a náš otec se ještě narodil pod doškovou střechou. Třídní boj byl tehdy v plném proudu. Přestěhovali jsme se k babičce z otcovy strany do Rychnovka u Jaroměře. Jeden rok jsme chodili do školy do Zvole asi kilometr od Rychnovka. Komunisté pak mámu zavřeli a tak si nás oba vzala k sobě její sestra do Adršpachu. Pepa tam chodil do školy a měšťanku absolvoval v Teplicích nad Metují. Když byla máma konečně po třech měsících propuštěna z komunistického kriminálu, přijela za námi. Pepa byl nadaný a velmi pilný student. Chtěl být ve všem nejlepší. Maturoval s vyznamenáním na gymnáziu v Broumově.

Na vysokou školu však nedostal doporučení, protože měl tátu v zahraničí. Ani na nástavbu v Táboře nebyl přijat. Štěstí bylo, že na zemědělské škole v Čáslavi jim jeden žák chyběl do počtu, aby mohli otevřít třídu a tak ho přijali. Když pak škola dodatečně dostala jeho kádrový posudek, její ředitel nebyl vůbec nadšen. Na Vysokou školu zemědělskou v Brně se Pepa dostal jen zásluhou toho, že se za něj přimluvil profesor Ing. Kopecký, který se dobře znal s naším otcem. Na studentská léta Pepa rád vzpomínal. Hlavně na to, jak jezdili po vesnicích hrát s hudbou. Pepa, ačkoliv nebyl žádný velký muzikální talent, hrál v té době na trubku, trombon, piáno a harmoniku a také dobře zpíval. Ve studentské hudbě se dobře uplatnil. Repertoár měli široký od lidovek k dixilandu. Měl, jak se říká, rád legraci. Zkoušky ve škole dělal před termínem a v zimně jezdil lyžovat. Proto byl dobrým lyžařem. Promoval s Červeným diplomem.

Dostal umístěnku na Státní statek do Bruntálu jako živočichář a po roce musel jít na rok na vojnu. Ve Znojmě se mu líbilo. Jižní Moravu a tamní dobré lidi, jakož i jejich písničky měl rád. Po vojně vyhrál konkurz na místo v Zemědělském výzkumném ústavu v Liběchovicích, kde pracoval jako odborný vědecký pracovník v oboru živočišné reprodukce a připravoval se na doktorát. Po sovětské okupaci Československa mě napadl plán jak využít nepřehledné situace a dostat se z okupované vlasti za rodiči na západ. Pepíkovi se moc nechtělo protože chtěl dokončit studium na doktorát v Čechách. Nemusel jsem ho však moc přesvědčovat a také nebylo jasné, zdali můj plán vyjde.

A tak v pátek 13. září 1968 ve tři hodiny odpoledne jsme přejížděli u Komárna Československé hranice do Maďarska. Vzali jsme to oklikou přes Rumunsko a Jugoslávii do Rakouska. Plán vyšel. Pepík mi později za to děkoval, že jsem ho tímto krokem přivedl z ateistického Československa k Bohu. Po pravdě řečeno, o tom jsem tehdy vůbec neuvažoval. Postupem času se však z Pepíka stal příkladný křesťan. Po dvouměsičním pobytu v Rakousku jsme 10. listopadu 1968 přistáli na letišti O'Hare v Chicagu k radosti obou rodičů. Po dobu několika měsíců pak Pepa pracoval v pobočce Federální Banky v Chicagu u počítačů. Potom byl přijat na Michiganskou Státní Universitu v East Lansing, Michigan, kde pracoval ve výzkumu a kde si dodělal doktorát. S diplomem Ph. D. pak odchází na Washingtonskou Univerzitu v St. Louis, kde pokračoval ve výzkumu živočišné reprodukce po několik let. Pak jeho cesta vedla na západ na Kalifornskou Universitu v Irwine. Pobyl tam několik let. Dělal výzkum a své práce prezentoval jak ve vědeckých časopisech tak i na různých seminářích a sympoziích jak ve Spojených státech tak i v jiných zemích, mimo jiné v Paříži, ve Švédsku a v Austrálii. S financováním základního výzkumu jsou v USA někdy potíže a tak se Pepa rozhodl studovat medicínu.

Odstěhoval se do El Pasa v Texasu a denně dojížděl přes hranice do Juarez v Mexiku. Studium bylo zrychlené pro studenty, kteří již měli doktorát Ph. D. Většinu zkoušek skládal ve španělštině. Škola však neměla klimatizaci a to do budoucna nevěštilo nic dobrého pro jeho zdraví, protože již od malička špatně snášel teplo. Po ukončení studií s titulem M. D. pracoval v nemocnici v El Pasu. Rezidenci v patologii a další výzkum dělal na Texaské Univerzitě v Galvestonu. Státní zkoušky aby mohl provozovat lékařskou profesi složil v Kalifornii.

Jeho zájmem po celý jeho život však byl výzkum, vědecká práce a pomoc lidem. Proto se opět stěhuje a míří do Washingtonu D. C. Říkal, že se v životě stěhoval asi třicetkrát. Mění své lékařské zaměření na obor nukleární medicíny. Po ukončení studií pracoval několik let v systému Veteránských nemocnic v okolí Washingtonu. Později dostal místo v FDA (Food and Drug Administration), jež spadá pod ministerstvo zdravotnictví. V posledních 20. letech, před tím než odešel do důchodu, byl jedním z několika málo lidí, kteří rozhodovali o tom, zdali nové radioaktivní léky a procedury skutečně léčí a jestli jsou vhodné k léčení lidí. Odhadoval, že přibližně 75% nových léků a procedur v oblasti nukleární medicíny v té době prošlo jeho rukama. Byla to práce zodpovědná, duševně namáhavá a vyčerpávající. Nebylo výjimkou, spíše pravidlem, že spisy obsahovaly 3,000 stran. A jak každý ví, když někdo odvádí dobrou práci, tak mu ještě práce přidají. Stoly v jeho kanceláři se jen prohýbaly pod tíhou spisů s žádostmi o schválení. Když začal pracovat pro FDA tak tam ještě neměli žádné počítače, takže si musel přinést svůj vlastní. Není třeba připomínat, že pro farmaceutickou společnost, která vyvinula lék, jež úspěšně prošel schvalovacím procesem, to vždy znamenalo miliardy dolarů potenciálního zisku.

V rušném životě plném studií, výzkumu a práce je až obdivuhodné, že si našel čas aby se také oženil s Jarkou, dívkou z Moravy, která mu byla nejen manželkou, ale opravdovou oporou od doby, kdy se poznali až do konce jeho života. Svět je vždy krásný, když se dva lidé mají rádi a oni se rádi měli.

Když byl ještě otec na světě, a když Pepa přijel domů, tak spolu často diskutovali o politice a zvláště pak o první Československé republice a jejím politickém uspořádání. Po odchodu otce na věčnost pak diskutoval s mámou. Pepa měl mámu nesmírně rád. Nedal na ní dopustit a nikdy jí jinak neoslovil než maminko. Tím že byl obeznámen s mnoha léky, s těmi které uzdravují i s těmi, které jsou nebezpečné, jí prodloužil život alespoň o 5 let. V posledních letech jí každý druhý den telofonoval a když byla v nesnázích tak nejméně jednou denně nebo i nkolikrát za den.

Jeho životním motem byla pomoc "druhým". Byl to jeden z důvodů že se nakonec dal do studia medicíny. Ještě před měsícem jsme odesílali jeho lékařské knihy do Čech, kam se chtěl v příštím roce přestěhovat s tím, že když by někdo jeho lékařskou radu potřeboval, aby ji mohl bez obav poskytnout. Čechy a Moravu a poctivé lidi měl Pepa rád. Měl ještě velké plány. Mimo jiné jak pomoci poctivým lidem v České republice vymanit se z postkomunistické letargie.

Na své vlastní zdraví již tolik nedbal. Byl přesvědčen, že je v rukou Božích. Byl si jist, že mu Bůh v minulosti pomohl a že mu pomůže i v budoucnosti. Nemýlil se. Nemusel trpět různými nemocemi. Jeho odchod na věčnost byl nejen náhlý a nečekaný, ale pravěpodobně bleskový. Pepa byl aktivní až do poslední minuty. Jako správný hospodář celé dva týdeny před smrtí prořezával ovocné stromy na své zahradě. A dílo úspěšně dokončil. Z mapy světa odešel další čestný a poctivý člověk, český vlastenec, milovaný syn a manžel, bratr, švagr a strýček Dr. Ing. Josef Zolman. Pro truchlící rodinu za ním zůstává nenahraditelná mezera.

Jménem jeho pozůstalé manželky Jarky a za celou Zolmanovu rodinu bych chtěl poděkovat Vám všem, kteří jste ho znali a kteří jste dnes přišli uctít jeho památku vzpomínkou na jeho vzácný, plodný a vysoce produktivní život. Děkuji.

Václav Zolman, bratr

Proneseno při zádušní mši svaté
v České misii v Brookfieldu, IL

Úmrtní oznámení

Všem přátelům a známým oznamujeme, že byl Pánem života smrti povolán na věčnost pan

Josef Pavelčík

Narodil se 11. dubna 1924 ve Vlčnově na Moravě
Po komunistickém puči v roce 1948 odešel do exilu.
Ve Spojených státech založil rodinu.
Celý svůj život pracoval v chemických provozech.
Zapojoval se do činnosti mnoha krajanských organizací.
Byl členem Společnosti pro vědy a umění v Chicagu.
Byl zakládající člen náboženského střediska Velehrad.
Byl zakládající člen České misie v Chicagu.
Zemřel po těžké nemoci 18. listopadu 2014
Rozloučili jsme se s Ním při mši svaté v kostele
České misie v Brookfieldu 20. listopadu 2014
Odpočívá na hřbitově Královny Nebes v Hillside, IL

Děkujeme všem, kdo se s ním přišli na poslední cestě rozloučil a vzpomenou si na něho v modlitbě.

Mons. Dušan Hladík
a přátelé z České misie v Chicagu

HLASY NÁRODA

Máte již zaplaceno předplatné na rok 2015?

Vpravo nahoře na nálepce s Vaší adresou je měsíc a rok, kdy Vám předplatné končí

USA na rok – osobní odběr v kostele: 30.00 USD
USA na rok – poštou 1.třída:
30.00 + 20.00 poštovné = 50.00 USD
Kanada na rok letecky:
30.00 + 35.00 poštovné = 65.00 USD
(prosíme z Kanady posílejte šeky v US dolarech)
Ostatní cizina na rok letecky:
30.00 + 60.00 poštovné = 90.00 USD
Šeky pište pouze na: **Czech Mission**
Naše adresa:
Czech Mission
9415 Rochester Ave.,
Brookfield, IL 60513
Tel.: (708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533-1050
Doporučte Hlasy národa svým známým!

Úmrtní oznámení

Oznamujeme všem našim členům, příznivcům a celé československé veřejnosti, že zemřel člen výboru Sdružení československých exulantů v Chicagu pan

Ing. Josef Zolman M.D., Ph.D.

Narodil se 8. července 1942 v Hradci Králové.
Vysokou školu zemědělskou vystudoval v Brně.
Vědecké práci se začal věnovat
ve Výzkumném ústavu zemědělském v Liběchovicích.
Do exilu odešel spolu se svým bratrem
po Sovětské okupaci Československa v září 1968.
Doktorát Ph. D. mu byl udělen
Universitou Michigan State v East Lansing, Michigan.
Lékařský diplom M. D. získal na lékařské fakultě
University v Juarez v Mexiku.
Vědeckým výzkumem a prací se zabýval na amerických
universitách včetně Michigan State, Washington University
v St. Louis, University of California v Irwine,
Medical Branch of University of Texas v Galvestonu a George
Washington University ve Washingtonu D. C.
Před odchodem do důchodu pracoval 20 let pro Food and
Drug Administration v oddělení nukleární mediciny.
Zemřel 15. listopadu 2014 v Ijamsville ve státě Maryland.

Budiž čest jeho světlé památce!

Pozůstalé manželce Jaroslavě, matce Otilii a rodině Zolmanové vyslovujeme hlubokou soustrast.
Sdružení československých exulantů v Chicagu

Úmrtní oznámení

Dr. George Glos

Narodil se 31. prosince 1924 ve Varšavě v Polsku, kde jeho otec dr. Jan Glos byl prvním československým velvyslancem. Jeho starší bratr Miroslav, který byl poslán do Německa na nucené práce, zemřel při náletu spojenců za II. světové války. Po obnovení českých univerzit v roce 1945, začal studie na Karlově univerzitě, kde v roce 1949 dostal doktorát obojího práva. Ihned přešel hranice z komunistického Československa do americké zóny. Po krátkém čase emigroval do Austrálie. Po deseti letech dostal nabídku z Yale University na další studia, kde získal další doktorát z mezinárodního práva. Oženil se New Yorku a potom přednášel dva roky mezinárodní právo na Singapore University. Po návratu do Ameriky se stal profesorem a 18 let pracoval v St. Mary's University v Texasu. Od roku 1980 pracoval jako asistent v Library of Congress až do výslužby v roce 2005. Dr. Glos s manželkou Blankou Ševčíkovou byli velkými podporovateli českého katolického společenství ve Washingtonu D.C. a v New Yorku. Jeho žena zemřela v roce 2006 a dr. Glos zemřel 14. dubna 2014 v nemocnici INOVA, Fairfax, VA. Jeho tělesné pozůstatky byly zpopelněny a převezeny paní Ing. Evou Volšickou do Prahy, kde byly uloženy po církevních obřadech do rodinného hrobu na Olšanském hřbitově.

Kéž mu dá Pán lehké odpočinutí a světlo věčné ať mu svítí.

George J. Švejda, PhD.

Vděčná vzpomínka

7. prosince 2014 si připomeneme čtrnácté výročí úmrtí našeho milého duchovního Otce

Rev. Maura Ladislava Poučka OSB

Narodil se 21. listopadu 1920
ve Velké Lečici u Příbrami v Čechách.
Vstoupil do benediktinského řádu, kde v arciopatství
sv. Vojtěcha a sv. Markéty v Praze - Břevnově
30. srpna 1941 složil řeholní sliby.
Teologii studoval na Karlově Univerzitě v Praze a od roku
1946 v Belgii, kde byl 1. srpna 1948 vysvěcen na kněze.
9 roků působil jako misionář a učitel katolických škol
v Belgickém Kongu v Africe.
Od roku 1965 působil v Chicagu v USA, kde se zapojil
nejprve do práce benediktinů v Lisle, posléze pracoval
především pro naše krajany ve farnosti sv. Prokopa v Chicagu
a nakonec ve farnosti Panny Marie Svatohorské v Ciceru.
Ve svém kněžském poslání byl vyhledáván
jako výborný zpovědník.
Spolu s Otcem Vojtěchem Vítem OSB se významnou
měrou podílel na vydávání krajanských novin Hlas národa
jako redaktor a korektor.
Na věčnost byl Pánem života a smrti povolán
po těžké nemoci 7. prosince 2000.
Odpočívá na klášterním hřbitově opatství sv. Prokopa v Lisle.

Vzpomínkovou mši svatou budeme za něho obětovat v kostele České misie v Brookfieldu v neděli 7. prosince 2014 v 10.30 dopoledne.

Děkujeme všem, kdo si na něho v modlitbě vzpomenou s námi.

Mons. Dušan Hladík
a přátelé z České Misie v Chicagu

Bolestná vzpomínka

S bolestí v srdci vzpomínáme, že před čtyřmi roky 21. prosince odešel na věčnost náš milovaný manžel, tatínek a přítel, pan

MUDr. Jiří Podzamský

Narodil se 14. října 1923 v Kopanicích na Slovensku.
Lékařskou fakultu dokončil na Karlově Univerzitě v Praze.
Po roce 1948 odešel do exilu a v roce 1954 se dostal do USA.
Byl vedoucím lékařem v MacNeal Hospital v Berwynu,
později vykonával soukromou praxi. Byl člověkem šlechetného
srdce, pomáhal potřebným a nemajetné léčil zdarma.
Zemřel po těžké nemoci 21. prosince 2010 ve věku 87 let.
Odpočívá na hřbitově Woodlawn ve Forest Park, IL.

Mši svatou za něho budeme obětovat
v neděli 21. prosince 2014 v 10.30 dopoledne
v kostele České misie v Brookfieldu

Děkujeme všem, kdo mu s námi věnují chvíli tiché vzpomínky v modlitbě.

Jiřina Podzamský, manželka
Miara a Georgina Podzamský, dcery v USA
Yvonnka Čarnecká, dcera s rodinou na Slovensku
a ostatní příbuzní v USA, na Slovensku a v České republice

Česká misie Vás srdečně zve na

Adventní duchovní obnovu

V kostele České misie
9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

V pátek 12.prosince při mši sv. v 6.00 PM
V sobotu 13.prosince odpoledne ve 4.00 PM
Potom bude možnost svaté zpovědi
a další promluva při mši sv. v 6.30 PM
V neděli 14.prosince při mši sv. v 10.30 AM

Duchovní obnovu povede
Fr. Roman Kubín,
vedoucí katechetického střediska
Brněnského biskupství

Upřímná vzpomínka

Letošního 26. prosince 2014 si připomeneme šesté výročí odchodu na věčnost našeho milovaného manžela, tatínka a dědečka, pana

Cyrila Příkazského

Narodil se 22. října 1917 v Lužících u Hodonína. V době hospodářské krize se celá jejich rodina v roce 1933 vystěhovala do Argentiny. Zde se v roce 1949 oženil s Blankou, se kterou prožili 59 let šťastného manželského života. V Argentině se jim narodili synové Cyril, Josef a Václav. Cyril Příkazský se také angažoval v mnoha krajanských spolcích v Argentině a organizoval ochotnická divadla. Byl činný v Československém Orlu. Na pozvání Orlů v roce 1961 přesídlil se svou rodinou z Argentiny do Chicaga. Pracoval zde jako soustružník v továrně a narodila se jim zde dcera Marie a syn Ludvík. V roce 1975 byl zvolen za starostu Chicagské jednoty Orla župy Svatováclavské a tuto funkci vykonával až do své smrti. Mimo to byl aktivním členem mnoha krajanských organizací v Chicagu, angažoval se ve Sdružení československých exulantů, v Národním svazu českých katolíků, v Ústředně moravských spolků a mnoha dalších organizacích. Dlouhá léta byl členem výboru pro organizaci Československého reprezentačního plesu, nacvičoval a režíroval česká ochotnická divadla, účinkoval v pěveckých sborech, pracoval ve fotbalovém klubu Sparta A.B.A. Chicago, organizoval mnohé zábavy, pikniky a jiné akce. Byl hluboce věřícím katolíkem, ve víře vedl celou svou rodinu, pravidelně navštěvoval naše české bohoslužby a naplno se angažoval v činnosti České misie v Chicagu. Na věčnost byl povolán na svátek sv. Štěpána 26. prosince 2008. Odpočívá na hřbitově Panny Marie Královny nebe v Hillside, IL.

Mši svatou za něho budeme obětovat ve čtvrtek 25. prosince 2014 v 10.30 dopoledne v kostele České misie v Brookfieldu.

Děkujeme všem, kteří si na něho vzpomenou v modlitbě s námi

Blanka Příkazská, manželka
syn Cyril Příkazský
a děti Kaz a Amy, Petr a Emily
syn Josef Příkazský s manželkou Lindou
a děti Josean a Bianca
snacha Jane Příkazský
a děti Pavel a Mark
dcera Marie Nováková s manželem Markem
syn Ludvík Příkazský se synem Mikem

Vroucí vzpomínka

na naše milé rodiče a prarodiče

Františka a Marii Minaříkovy

František Minařík se narodil 11. října 1918
v Kelníkách na Moravě.
Marie Minaříková, rozená Světinská,
se narodila 13. prosince 1924 v Dolním Němčí.
V roce 1943 spolu uzavřeli manželský sňatek.
Po komunistickém puči v únoru 1948 odešli i
s dcerou Mařenkou přes Rakousko a Západní
Německo do USA, kam se dostali v roce 1952.
Žili nejprve v New Yorku později přesídlili do Chicaga,
kde se jim narodila druhá dcera Anička.
Nejprve v Chicagu a později v Ciceru měli známé pekařství.
Obětavě po celý život pomáhali našim exulantům a
všem potřebným lidem v jakékoli nouzi.
Aktivně pracovali v mnoha krajanských organizacích,
především ve Sdružení československých exulantů v Chicagu,
v Ústředně Moravských Spolků, v Československém Orlu
v exilu a mnoha dalších. Byli též štědrými podporovateli
katolické církve a českých farností v oblasti Chicaga.
František Minařík byl povolán na věčnost 26.března 1998
Marie Minaříková zemřela 7. ledna 2011
Oba jsou pochováni v mauzoleu
hřbitova Panny Marie Královny nebe v Hillside.

Vzpomínkovou mši svatou
za Františka Minaříka a jeho manželku
Marii Minaříkovu
a její bratry Fr. Ludvíka Světinského
a Josefa Světinského
a rodiče Světinských
budeme obětovat v neděli
22. března 2015 v 10.30 dopoledne
v kostele České misie v Brookfieldu

Děkujeme všem, kteří si na naše drahé zesnulé vzpomenou v modlitbě spolu s námi.

Marie Dolson, dcera
s manželem Richardem
Anna Minaříková - Vukson
s manželem Michaelem
Colin Kortanek, vnuk s manželkou Jessikou
Justin Kortanek, vnuk s manželkou Kathii
Sofia a Emma Kortanek, pravnoučata

VÁNOČNÍ BOHOSLUŽBY

v České katolické misii sv. Cyrila a Metoděje

9415 Rochester Avenue, Brookfield, Illinois 60513

Půlnoční mše svatá

Na Štědrý večer ve středu 24. prosince 2014 v 10.00 PM
české koledy se budou hrát a zpívat již od 9.00 PM

Mše sv. na Kristovo narození

Ve čtvrtek 25. prosince 2014 v 10.30 AM
Po obědě v 1.00 PM filmové představení opery Noc plná světla

Další bohoslužby

26. prosince – sv. Štěpána 10.30 AM
27. prosince – sv. Rodiny 6.30 PM
Přede mší svatou ve 4.00 PM vánoční koncert rodiny Slívovy
28. prosince – sv. Rodiny 10.30 AM
29. prosince – 6.00 PM
30. prosince – 6.00 PM
31. prosince – sv. Silvestra 6.00 PM
Po mši svaté posezení v klubu misie
od 11.00 do 12.00 hod. večer NOČNÍ ADORACE
1. ledna 2014 – Matky Boží Panny Marie 10.30 AM
2. ledna 2014 – 6.00 PM
3. ledna 2014 – Zjevení Páně – Tří králů 6.30 PM
4. ledna 2014 – Zjevení Páně – Tří králů 10.30 AM
Po mši svaté Tříkrálové odpoledne s hudbou, zpěvem a tancem

Příležitost ke svaté zpovědi vždy hodinu před mší svatou.
K svatému přijímání může přistoupit jen ten, kdo se očistil od hříchů.

Bližší informace podá: Mons. Dušan Hladík Telefon: (708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533 – 1050

Ježíšku náš drahý,
nezapomeň,
že jsi Jezulátko z Prahy,
nezapomeň,
že jsme dítky Tvojí Matky,
nechť nás rozehřeje
úsměv její sladký!

Všem lidem dobré vůle
Boží požehnání

vyprošuje

Karel J. Chrobák s dětmi a vnoučaty

Požehnané svátky vánoční
a hodně zdraví v novém roce
všem přátelům a známým přejí

Tomečkovi
a Rasochovi

Radostné svátky vánoční
a požehnaný nový rok 2015
svým přátelům a známým přejí

Eduard a Alice Vedralovi

Make the wonder of Christ's coming
and his blessing never cease
to make this Christmas day for you
a time of joy and peace.

Kéž Kristovo narození
naplní Váš život radostí a pokojem.

To Vám všem u jesliček vyprošuje

Adele Vacek

s rodinou

Svec & Sons

Funeral Home

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402
Rodinný závod sloužící krajanům v zármutku
už celých 100 let od roku 1915

Rodinnou a osobní radost o Vánocích z narození našeho Vykupitele - Ježíše Krista v Betlémě a hojnost zdraví a Božího požehnání v celém roce 2015 Vám přeje

James - Václav Švec

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Šťastné a požehnané vánoční svátky a úspěšný nový rok 2015

přeje svým posluchačům československého rádiového vysílání v Chicagu a okolí

nové vedení krajanského vysílání

Československé rádio vysílá na stanici WCEV 1450 AM

každou neděli od 9 hodin do 10 hodin dopoledne.
a na Internetu www.wcev1450.com
a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Poslechněte si hezkou hudbu a zprávy z naší české komunity.

Christmas Greetings from

Czech Voice of Cleveland

Veselé Vánoce
a požehnaný nový rok 2015

České rádiové vysílání pro oblast Clevelandu na stanicích
WHKW 1220 AM
WHKW 1440 AM
Na Iternetu poslech po celém světě
www.whkwradio.com
Sundays: 3.03 - 5.00 p.m. Cleveland Time
Sundays: 2.03 - 4.00 p.m. Chicago Time

Joe Kocáb
4501 Cullen Dr., Cleveland, OH, 44105
Tel. (216) 883 - 4760

Veselé Vánoce a šťastný nový rok 2015

přeje všem přátelům

SPARTA A. B. A.

Veselé Vánoce a šťastný nový rok 2015
Merry Christmas
and happy New Year 2015 from

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road, Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Robert L. Cermak, president

Chicago Representatives

Loretta Moravecek **1-708-484-3162**
Dolores Jacklin **1-630-968-1292**

We wish a very Blessed Christmas and Happy New Year to all our friends
Všem našim přátelům přejeme milostiplné svátky Kristova narození a šťastný nový rok 2015

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 W. Cermak Rd., Westchester, IL 60154
Direct Line: (773) 910 – 3400
Chapel: (708) 562 – 5900
e-mail: marikbaken@sbcglobal.net

Veselé Vánoce a mnoho štěstí a zdraví v novém roce 2015 všem přátelům přeje

rodina Boleslavova

Anděla,
synové Rudolf a George,
snacha Sharon
a vnuci Garrett a Brent

Hojnost Božího požehnání a stálého zdraví všem členům a příznivcům vyprošuje do celého roku 2015

Distriktní svaz českých katolíků v Clevelandu

Rev. Josef Callahan, kaplan
Josef Kocáb, předseda

Česká misie Vás srdečně zve na
filmové představení opery

NOC PLNÁ SVĚTLA

O slavnosti Kristova narození
ve čtvrtek 25. prosince 2014
v 1:00 po obědě ve velkém sále misie

Příběh o naději, lásce a síle oběti
i o velkém zázraku, který se stal
o jedné Vánoční noci.

Na námět Paula Claudela
Libreto napsal biskup Josef Hrdlička
Hudbu složil Zdeněk Pololáník

Vstup volný

Rodina Slívova
Vás srdečně zve na

VÁNOČNÍ KONCERT

V sobotu 27. prosince 2014
ve 4:00 odpoledne
v kostele České Misie
9415 Rochester Ave, Brookfield, IL 60513

Lukášova manželka harfistka Abby Sliva
se připojí tento rok ve skladbě This Christmastide
od Donalda Frasera. Kromě vánoční hudby
a koled uslyšíte také Paganiniho Caprice č. 13
a Bachovo Allegro ze Sonáty č. 2 v a moll.

Další informace najdete na:
http://www.psliva.com/concerts/ nebo na:
http://www.youtube.com/vsliva

Česká misie Vás srdečně zve na

TŘÍKRÁLOVÉ ODPOLEDNE

v Klubu České misie

9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513

v neděli 4. ledna 2015 od 12.00 do 7.00 hodin večer

K poslechu, zpěvu i tanci hraje populární melodie, lidové písně
i vánoční koledy od 1.00 odpoledne

Cimbálová muzika

pod vedením Petra Lanžhotského

Budou připravena výborná česká jídla, domácí pečivo,
točené plzeňské pivo a nápoje všeho druhu.

Vstupné dobrovolné.

Informace: Mons. Dušan Hladík Telefon: (708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533 – 1050

Alpine BANQUET Haus

of Greater Chicago

Vás srdečně zve na

Silvestrovskou Zábavu

která se bude konat dne 31.Prosince 2014 od 7:00pm do 1:30am
v nové banketové hale na adrese

4550 W. Roosvelt Rd., Hillside IL 60162

Cena vstupenky

$105.00
na osobu

vstupenky si můžete
od 1. Října zakoupit v

Alpine Banquet House
11141 W. Roosvelt Rd.
Westchester, IL 60154
(708) 409-8640
www.alpinebanquethouse.com

O zábavu se budou starat
hudební skupina

AZYLL
&
DJ MIKE

vstupenka zahrnuje:

- Premium Bar po celý večer -
- Předkrm Buffet -
(shrimpy, tatarský biftek...)
- Večeře o 8:30pm -
(polévka, salát, filet mignon & lobster...)
- Půlnoční přípitek -
(šampaňské)
- Půlnoční Buffet & Deserty -
(guláš, slovenská kapustnica...)
- Láhev Vodky & Vína na stole -
(vodka Smirnov, víno červené & bílé)
- Dekorační ozdoby -
(klobouky, čelenky...)
- Neplacené parkování -
(parkování přes noc do druhého dne)

vstup jen v společenském oblečení

SDRUŽENÉ ČESKOSLOVENSKÉ ORGANIZACE V CHICAGU

Vás srdečné zvou na

57. REPREZENTAČNÍ PLES

v sobotu 7. února 2015

v Drury Lane Oak Brook, Oak Brook Terrace, IL

Hraje hudba Josefa Polacha Czech Express

Večeře, otevřený bar a víno na stolech.

Vstupné $90,- za osobu

Pro další informace zašlete email: representativeball@gmail.com nebo volejte Vlastu Viceníkovou 708-354 0520.

www.czechoslovakalliedorganizations.org

MLADÝM

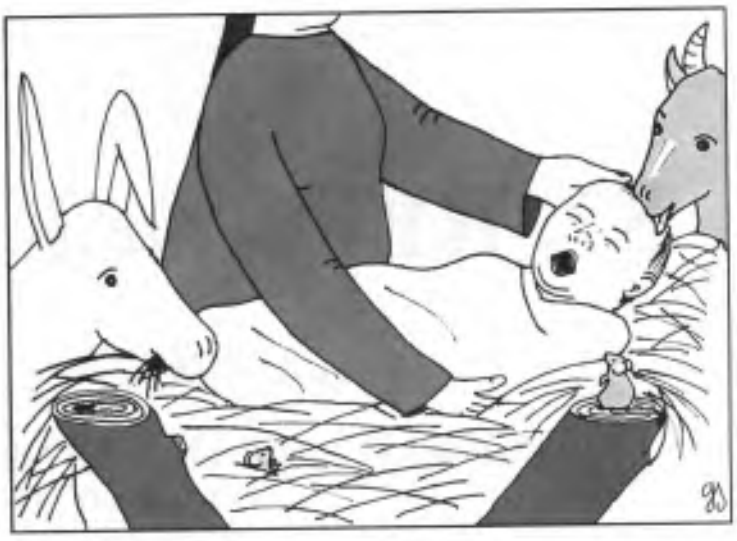
Vánoční příběh

V době, kdy Maria s Josefem očekávali narození děťátka, vydal tehdejší císař Augustus příkaz, aby se v celé říši provedlo sčítání lidí. Každý se musel vydat do města, ze kterého pocházela jeho rodina. A tak Josef s Marií opustili Nazaret a vydali se na náročnou cestu do města Betléma.

Když po dlouhém a únavném putování dorazili za brány Betléma, všude bylo plno lidí a Josef marně hledal volné místo, kde by se mohli ubytovat. Prochzeli městem, ale všechny hostince už byly obsazené. Ani u posledních dveří Josef nepochodil. Jediné, co mohl mu hostinský nabídnout, byla stáj pro dobytek za branami města. Josef s Marií se tam tedy vydali a konečně si mohli odpočinout.

Netrvalo dlouho a Marii nastala chvíle, kterou každým dnem očekávala – porodila děťátko a s Josefem mu dali jméno Ježíš – tak jak jí to v Nazaretě řekl anděl Gabriel. Maria děťátko zabalila do plének a Josef mu připravil postýlku v jeslích vystlaných měkkým senem.

Na pastvinách v okolí Betléma odpočívali u ohně pastýři a hlídali svá stáda ovcí. Najednou se kolem nich vše rozzářilo a před nimi se objevil anděl. Velmi se polekali, ale anděl jim hned řekl: „Nebojte se! Mám pro vás, i pro všechny lidi, radostnou zprávu. Dnes v noci se ve stáji u Betléma narodil Boží Syn! V tu chvíli se kolem něho objevili další andělé a všichni radostně zpívali: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj všem lidem, kteří ho milují!"

Když se kolem pastýřů opět rozhostila noční tma, neměškali a rozběhli se hledat tu stáj, o které jim řekl anděl. V jesličkách opravdu nalezli novorozené děťátko. Protože věděli, že je to Syn Boží, poklonili se mu a pak Marii a Josefovi pověděli vše, co jim řekl anděl.

Poté se vydali pastýři do ulic a po celém Betlémě rozhlašovali o té veliké události, kterou právě prožili. Pak se vrátili ke svým stádům a radostně oslavovali Boha.

V té době také do Izraele přišli z dalekých zemí moudří muži, kteří věděli o znamení, které se má objevit v době, kdy se narodí židovský král. Tím znamením byla jasná hvězda na noční obloze. Mudrci se vydali na dlouhou cestu, každý s sebou vzal vzácné dary a putovali tím směrem, kde zářila jasná hvězda.

Když mudrcové dorazili do města Jeruzaléma, začali se vyptávat, kde najdou to dítě, které se má stát králem Židů. Říkali: "Viděli jsme jeho hvězdu a přišli jsme se mu poklonit." Dozvěděl se o tom i zlý král Herodes, a protože se začal bát o svůj trůn, dal si mudrce předvolat. Řekl jim: "Až to dítě najdete, oznamte mi to, abych se mu i já mohl poklonit." Mudrci se pak vydali na cestu, kterou jim hvězda stále ukazovala, až dorazili k Betlému. Když nalezli Marii a Josefa s maličkým Ježíšem, klaněli se mu a položili před ním všechny vzácné dary, které s sebou vezli: zlato, voňavé kadidlo a mast zvanou myrha.

Potom se vydali na zpáteční cestu. V noci se jim ale zdál sen, ve kterém jim anděl řekl, aby se už nevraceli ke králi Herodovi, protože se chystá Ježíše zabít. Do Jeruzaléma se tedy už nevraceli a vydali se domů jinou cestou. Také Josef měl v noci sen, ve kterém ho anděl varoval před Herodovou zlobou. Hned tedy vstal, vzbudil Marii, rychle si zabalili všechny věci a i s malým Ježíšem se na oslíkovi vydali na dlouhou cestu do Egypta.

Mezitím v Jeruzalémě čekal Herodes na mudrce. Ti ale nepřišli, a tak se Herodes, který se bál o svůj trůn a o svoji moc, velmi rozzlobil, že ho oklamali. Poslal své vojáky s rozkazem, aby v Betlémě a okolí pozabíjeli všechny malé chlapce mladší dvou let.

Po Herodově smrti se Josefovi opět ve snu zjevil anděl a řekl mu, že už se může zase bezpečně vrátit do Izraele. Josef tedy osedlal oslíka a všichni tři se vydali na zpáteční cestu do svého domku v Nazaretě. Tam se Josef vrátil ke své původní práci tesaře a malý Ježíš se od něho učil. V Nazaretě také Ježíš chodil do školy, hrál si s ostatními dětmi a postupně poznával svět a Boha.

Podle http://deti.vira.cz

Různé obrázky rodiny

Vydry na řece

Lední medvědi v Arktidě

Tygři v Indii

Lvi v Africe

Maminka s dítětem v Americe

Modlitba rodičů za děti

Nebeský Otče, svěřil jsi nám děti, abychom je vychovali k tvé oslavě a pro jejich věčné štěstí. Stvořil jsi je k svému obrazu a křtem jsi je přijal za své. Jsou to tvoje děti a mají tvými zůstat. Jsou to zároveň i naše děti, po nás zdědily své vlohy a sklony. Prosíme, Pane, žehnej jim. Ochraňuj je v nebezpečích života a v pokušeních. Uchovej jim pravou víru. Dej jim dobré kamarády a upřímné přátele. Osviť je při volbě povolání, aby tě mohli oslavit spoluprací na tvém stvořitelském díle. Nám pak, nebeský Otče, pomoz, abychom je vedli k tobě s cílevědomou důsledností a se srdečnou dobrotou. Dej nám, abychom se na nich dočkali radosti. Kéž ti můžeme jednou říci: Zde jsou děti, které jsi nám svěřil. - Svatá Maria, Matko Boží, ujmi se našich dětí. Vždyť jsi také jejich Matka. Buď jim, Královno andělů, spolu s jejich anděly strážnými, stálou ochránkyní a veď je po cestách života do království věčného radování, kde se i my s nimi toužíme shledat znovu a navždycky.

Z českého Kancionálu

Pomoc krajanům
v právních a majetkových věcech

Vážení,

rádi bychom Vás informovali o službách, jež poskytujeme prostřednictvím naší realitní společnosti: HORREN, s.r.o., se sídlem v Praze a advokátní kanceláře: H& P-Law, s.r.o.se sídlem tamtéž. Jsme totiž přesvědčeni, že mít se na koho obrátit v zemi, kde nežijete trvale, je velmi důležité. Většina našich klientů se na nás obrací na základě doporučení těch, kteří byli s naší prací spokojeni. Často slýcháme: „Je škoda, že jsme o Vás nevěděli dříve. My tam nemáme nikoho, s kým bychom se mohli poradit o problémech s našimi nemovitostmi."

Právě před pár dny jsem navštívil paní, která vlastní jistou nemovitost v České republice. Po představení našich služeb prohlásila přesně to, co jsem popsal v předchozích větách. Uvítala osobní reference, které jsem ji dodal a následně se rozhodla svůj problém řešit. Chtěl bych zdůraznit, že je pro mně velkou ctí, když mohu pomoci takovýmto lidem, jejichž život nebyl nijak jednoduchý. Bohužel si u nás doma stále mnoho Čechů a Slováků myslí opak. I já sám vždy velice rád uvítám pomoc krajana - partnera v zemi, která není mým domovem. Pomáhá mi to více pochopit odlišnosti existující v různých státech.

Proto by bylo pro mě velkou ctí být Vám ku prospěchu ve Vašich osobních záležitostech.

Naše realitní kancelář zajišťuje pro vlastníky, kteří žijí mimo území České republiky i Slovenské republiky a vlastní reality na území těchto dvou států, potřebné služby spojené s touto problematikou. Správa, prodej a nákup těchto nemovitostí jsou běžnými službami, které poskytujeme a které – myslím – není potřeba více rozvádět. V plném rozsahu řešíme veškeré náležitosti spojené s nájemci, daněmi a úřady.

Naše advokátní kancelář nabízí také veškeré služby týkající se právní problematiky v oblasti občanského práva. Jde například o vypracování poslední vůle, zastupování v majetkoprávních sporech, ale i záležitostí týkající se daní, stavebního řízení, soudních přích či při jednání se spoluvlastníky Vašich nemovitostí. Žádný problém pro nás není neřešitelný.

Zajišťujeme také prověřování rodinného majetku v České republice a Slovenské republice. Komunističtí úředníci totiž nebyli vždy důslední a majetek občas zapomněli zkonfiskovat. V mnoha případech se nám podařilo lidem jejich majetek navrátit, a to i přes odpor místních orgánů. Mnoho klientů, které jsme v této záležitosti oslovili, to nejprve považovalo za SPAM, nakonec však byli příjemně překvapeni. Mnohdy získali rodinný majetek, o kterém sami nevěděli, neboť jejich předchůdci jej považovali za dávno ztracený. Tvrzení, že na majetek nemáte již právo, se také často ukázalo jako nepravdivé.

Také bychom Vás rádi upozornili na skutečnost, že od 1. 1. 2014 došlo v České republice k výrazné změně právních předpisů v oblastní civilního práva. Je účinný nový občanský zákoník, který zásadním způsobem upravuje i vlastnické vztahy zejména k věcem nemovitým. Je proto nutné veškeré právní jednání těmto změnám přizpůsobit.

Zároveň došlo i ke změnám týkajících se nabytí občanství České republiky, přičemž v některých případech dochází ke zjednodušení, a tím i zkrácení celého řízení. I tato skutečnost může být pro někoho zajímavá a jsme připraveni Vám i v tomto pomoci.

Naše společnost je tady proto, abychom Vám mohli být kdykoliv nápomocni. Pokud potřebujete řešit jakýkoliv právní problém na území ČR a SR, neváhejte nás kontaktovat, osobní jednání zajistíme i na území USA.

Za společnost HORREN, s.r.o
Pobřežní 6/58
186 00 Praha
Česká republika

Za Advokátní kancelář H&P-Law, s.r.o.
Sokolovská 6/85
186 00 Praha
Česká republika

JUDr. Jaroslav Horký

Tel. +420221719041,
Fax. +420221719059
Mobil: +420602205400
e-mail: info@horren.cz
www.horren.cz
www.ak-hp.cz

Příběhy pro potěchu duše

Úsměv za svítání

Raoul Follereau se ocitl v táboře malomocných na ostrově v Pacifiku a podal o tamějších poměrech velice burcující svědectví.

Bylo to něco nepředstavitelného. Hrozné rány, strašlivě znetvoření lidé, vlastně už jen chodící mrtvoly, všude beznaděj, zlost, zuřivost.

A přece si uprostřed tohoto zmrzačeného světa uchoval jeden nemocný stařec překvapivě zářivé a usmívající se oči. Prožíval stejné tělesné utrpení jako jeho nešťastní spoluobyvatelé. Bylo však vidět, že si zachoval chuť do života, nepodlehl beznaději a jednal s ostatními jemně.

Follereau byl zvědavý, kde tento starý muž v takovém pekle, jakým byl tábor malomocných, bere sílu do života. Rozhodl se, že jeho tajemství vypátrá.

Nenápadně ho sledoval a zjistil, že každé ráno za svítání se stařeček došoural až k ohradě, která uzavírala tábor ze všech stran, a zůstal stát vždycky na stejném místě.

Posadil se tam a čekal.

Nečekal na východ slunce. Nečekal, až se objeví nad Pacifikem jeho záře. Čekal na chvíli, kdy na druhé straně ohrady vyšla žena, stařičká jako on, s tváří pokrytou spoustou vrásek, s očima plnýma vlídnosti. Žena nepromluvila. Poslala jen tiché a nenápadné poselství - úsměv. Ale ten muž se při jejím úsměvu rozzářil a odpověděl jí svým úsměvem.

Rozhovor beze slov trval jen pár chvil. Pak se stařík znovu zvedl a pomalu se dal na cestu k barákům. Každé ráno. Zvláštní způsob každodenního rozhovoru. Malomocný, naplněný a posílený tímto úsměvem, mohl snášet další den a vydržet až do nového setkání s úsměvem na tváři té ženy.

Když se ho Follereau zeptal, malomocný mu všechno vysvětlil:

„To je moje žena!" A po chvilce ticha dodal: „Dříve, než jsem přišel sem, ona se o mne tajně starala, jak uměla nejlépe. Jedna čarodějka jí dala mast. Každý den mi potírala mastí tvář, zachránila malou část, která jen tak tak stačila k tomu, aby mě tam mohla políbit... Ale stejně to všechno nebylo k ničemu. Nakonec mě přece odvezli sem. Ale moje žena mě následovala. Když ji každý den znovu spatřím, uvědomuji si, že právě ona mi dává jistotu, že dosud žiju. A pro ni ještě žiju rád."

Určitě se dnes ráno na tebe někdo usmál, i když sis toho možná ani nevšiml. A zcela jistě někdo čeká na tvůj úsměv, právě dnes.

Když vstoupíš do kostela a tvá duše se vnoří do ticha, zjistíš, že Bůh tě přijímá s úsměvem.

Kdybys mohl žít znovu

Před několika dny se mě někdo zeptal na zajímavou věc - zda bych na svém životě něco změnila, kdybych ho mohla žít znovu. Odpověděla jsem mu, že ne, ale pak mi tato otázka vrtala hlavou a...

Kdybych mohla žít znovu, méně bych mluvila a více naslouchala.

Neodmítala bych pozvat své přátele na večeři jen proto, že máme na koberci fleky a náš gauč je už značně vybledlý.

Jedla bych zdravé zeleninové saláty s tmavým pečivem a vyhýbala bych se všem jídlům smaženým na přepáleném tuku, i když mi chutnají lépe.

Našla bych si čas a poslouchala babičku, když mi chce vyprávět o svém mládí.

Nikdy bych netvrdila, když by byl právě parný letní den, že okénka auta musí být zavřená jen proto, že jedu od kadeřnice a mám čerstvě udělaný účes.

Nikdy bych nenechala vyhořet zcela opuštěnou a zapomenutou nádhernou svíčku ve tvaru růže v nějaké komoře. Držela bych u ní stráž a rozsvěcela bych ji a zase zhášela. Starala bych se o ni.

Běhala bych s dětmi po louce a nehubovala bych je, že mají šaty samou zelenou skvrnu od trávy.

Plakala bych a smála bych se méně při sledování televize a víc bych sledovala skutečný život.

Sdílela bych co nejvíc odpovědnosti se svým manželem. Když bych onemocněla, zůstala bych v posteli a nehnala bych se do práce s horečkou, protože když budu chybět nějaký čas v zaměstnání, svět se nezastaví.

Ačkoli bych nevěděla, kdy přesně skončí devět měsíců těhotenství, radovala bych se z každého okamžiku, protože bych věděla, že zrození dítěte, které žije pod mým srdcem, je podivuhodná věc a já mám přitom možnost spolupracovat s Bohem na uskutečnění zázraku.

Mému dítěti, které se na mne vášnivě vrhne a líbá mě, bych neřekla: „Tak dolů, to už stačí! Jdi se umýt, večeře je na stole!"

Říkala bych mu co nejčastěji: „Mám tě ráda." A co nejméně: „Bohužel..." Ale především, kdybych mohla znovu začít svůj život zde na zemi, nepromrhala bych ani chvilku... dávala bych strašný pozor, abych ho prožila opravdově... abych ho prožila... a už ho nikdy ničím nepromrhala.

(Erma Bombecková)

Každý okamžik, který ti Bůh dává, je nekonečný poklad. Nepromarni ho. Nehoň se pořád, abys zajistil zítřek. „Žij lépe, než můžeš, mysli lépe, než můžeš, a vydej ze sebe to nejlepší dnes. Protože dnešek je dřív než zítřek, a zítřek bude dřív než věčnost." *(A. P. Gouthey)*

Ušlechtilý strom

Byl jeden strom, který miloval jedno dítě. Dítě ho přicházelo každý den navštívit.

Sbíralo jeho listy, pletlo si z nich korunu na hlavu a hrálo si na krále lesa. Šplhalo po jeho kmeni a houpalo se na jeho větvích. Jedlo jeho plody a pak si spolu hrály na schovávanou.

Když bylo dítě unavené, zdřímlo si ve stínu stromu a větve mu zpívaly ukolébavku.

Dítě strom milovalo z celého svého dětského srdce. A strom byl šťasten. Ale čas utíkal a dítě rostlo. Když už bylo dítě velké, zůstával strom často sám.

Jednoho dne se dítě přišlo podívat na strom a strom mu pravil:

„Pojď ke mně, dítě moje, vyšplhej se na můj kmen a udělej si houpačku v mých větvích, ochutnej mé plody, pohraj si v mém stínu a buď šťastné."

„Nemám už věk na lezení po stromech, už si nehraju," odpovědělo dítě. „Chci si koupit nějaké věci a chci se bavit. Chci peníze. Můžeš mi dát peníze?"

„Bohužel," odpověděl strom, „já nemám peníze. Mám jen listy a plody. Vezmi si mé plody, dítě moje, jdi a prodej je ve městě. Tak budeš mít peníze a budeš šťastné."

A tak se dítě vyšplhalo na strom, sklidilo všechny plody a odneslo je pryč.

A strom byl šťasten.

Ale „jeho dítě" se dlouho nevracelo... A strom zesmutněl.

Pak se jednou dítě vrátilo. Strom se zachvěl radostí a zašuměl:

„Pojď ke mně, dítě moje, vyšplhej se na můj kmen, udělej si houpačku v mých větvích a buď šťastné."

„Mám moc práce a nemám čas lézt po stromech," odpovědělo dítě. „Chci dům, který by mě chránil," pokračovalo. „Chci ženu a chci děti, proto potřebuji dům. Můžeš mi dát dům?"

„Já nemám dům," pravil strom. „Ale můžeš uřezat mé větve a dům si z nich postavit. Pak budeš šťastný."

Dítě uřezalo všechny větve a odvezlo je pryč, aby si postavilo dům. A strom byl šťasten.

Pak dlouhou dobu dítě nepřišlo. Když se vrátilo, strom byl tak šťasten, že nemohl ani promluvit.

„Pojď ke mně, mé dítě," zašuměl, „pojď si hrát."

„Jsem příliš starý a příliš smutný na to, abych si mohl hrát," odpověděl mu dítě. „Potřeboval bych loď, abych odjel daleko odtud, pryč. Můžeš mi dát loďku?"

„Uřízni můj kmen a udělej si loďku," nabídl mu strom. „Tak budeš moci odjet a budeš šťastné."

A tak dítě uřízlo kmen a udělalo si loďku, aby mohlo odjet. A strom byl šťasten... ale ne úplně.

Za velmi dlouhou dobu se dítě opět vrátilo.

„Je mi to moc líto, mé dítě," pravil strom, „ale už nemám, co bych ti dal... Už nemám žádné plody." „Mé zuby jsou už špatné a nerozkousaly by tvé plody." „Nemám už žádné větve," pokračoval strom, „už tě nemohu pohoupat." „Jsem už příliš starý na to, abych se houpal ve větvích," řeklo dítě. „Jsem bezradný," povzdechl si strom. „Rád bych ti něco dal... ale už nic nemám. Jsem jen starý pařez. Je mi to tolik líto..." „Já už moc nepotřebuji," řeklo dítě. „Jen klidné místečko, kde bych si sedl a odpočinul si. Cítím takovou únavu." „Pak tedy," pravil strom a snažil se napřímit, jak jen mohl, „pak tedy, starý pařez je právě to, na co se můžeš posadit a kde si můžeš odpočinout." A tak to dítě udělalo. A strom byl šťasten.

(Shel Silverstein)

Sedni si dnes večer do nějakého klidného koutku a pomoz svému srdci, aby poděkovalo všem „stromům" tvého života.

U ohně

Kdysi se k Ježíši přiblížil nějaký člověk a začal mu vyprávět:

„Mistře, my všichni víme, že přicházíš od Boha a že nám ukazuješ tu pravou cestu. Ale musím ti říct, že tvoji následovníci, které nazýváš apoštoly, nebo to tvé společenství, že se mi vůbec nelíbí.

Zjistil jsem, že se skoro vůbec neliší od ostatních lidí. Dokonce jsem se s jedním z nich strašlivě pohádal. A pak vím, a všichni to vědí, že tví žáci nežijí vždycky ve shodě a lásce.

Znám mezi nimi jednoho, který provozuje pěkně nečisté obchody... Chci se tě proto otevřeně na něco zeptat: Je možné patřit k tvým následovníkům a přitom nemít nic společného s těmi tak zvanými apoštoly?

Chtěl bych tě následovat, ale bez společenství, beze všech těch apoštolů!"

Ježíš ho pozorně s láskou vyslechl.

„Poslyš," řekl mu, „budu ti vyprávět jeden příběh: Bylo jednou několik lidí, kteří seděli pospolu a povídali si. Když je noc zakryla svým tmavým pláštěm, postavili do hranice dřevo a zapálili oheň.

Seděli jeden vedle druhého, tiskli se k sobě a oheň jim barvil tváře do červena. Ale jeden z nich najednou nechtěl být s ostatními u jednoho ohně, odešel od nich kus dál, kde byl sám. Vzal si z ohně kus větve, která nejsilněji hořela, a šel si sednout dál od ostatních. Jeho kus dřeva zpočátku nádherně hořel a sálal teplo. Ale po chvíli začal oheň slábnout a uhasínal.

Muže, který seděl o samotě, pozvolna pohlcovala tma noci. Začal se třást nočním chladem a na chvíli se zamyslel. Pak se zvedl, vzal svůj kousek dřeva a přinesl ho zpátky ke hranici svých kamarádů. Jeho kousek dřeva hned vzplanul a oheň se na něm znovu rozhořel. Muž si sedl do kruhu ostatních. Zahřál se a zář ohně se odrážela na jeho tváři."

Ježíš se usmál a posléze dodal: „Kdo chce ke mně patřit, bude u ohně spolu s mými přáteli. Protože já jsem přišel, abych na zem přinesl oheň, a hlavně si přeji, aby plál co nejvíc."

A právě to je církev - je to záruka, že jsme blízko u ohně.

Dva přátelé

Ten starší se jmenoval Frank a bylo mu dvacet. Ten mladší byl Ted a nebylo mu ještě osmnáct. Byli stále spolu, kamarádili se už od prvních školních let. Společně se rozhodli, že se nechají povolat na vojnu. Když odjížděli, slíbili rodičům, že se budou starat jeden o druhého.

Měli štěstí, dostali se do stejného oddílu.

Ten oddíl byl poslán do války. Válka zuřila v písečných vlnách pouště a byla strašlivá. Nějakou dobu byli Frank a Ted chráněni letadly. Pak jednou večer přišel rozkaz proniknout na nepřátelské území. Vojáci postupovali celou noc pekelným ohněm střelby.

Ráno se oddíl shromáždil v malé vesničce. Ted tam však nebyl. Frank ho všude hledal, mezi raněnými i mezi mrtvými. Našel jeho jméno na seznamu ztracených.

Ohlásil se u velitele.

„Žádám vás o dovolení, abych mohl přinést svého přítele," hlásil.

„Je to příliš nebezpečné," odpověděl mu velitel. „Ztratil jsem už tvého přítele. Ztratil bych i tebe. Tam venku tě zastřelí."

Frank přesto odešel. Po několika hodinách svého přítele našel. Ted byl smrtelně raněný a svému zranění podlehl. Frank si ho naložil na záda a obrátil se s ním k návratu. Ale jedna střela ho zasáhla. Podařilo se mu dostat se z posledních sil do tábora.

„Stálo to za to položit život za mrtvého?" křičel na něj velitel.

„Ano," zašeptal Frank, „protože dřív než Ted zemřel, řekl mi: Franku, věděl jsem, že přijdeš."

A totéž v takové chvíli řekněme Bohu: „Věděl jsem, že přijdeš."

Oběť

V jednom africkém kostelíku si při obětování lidé posílali široký proutěný koš, do kterého každý něco vložil. Byl to podobný velký koš, jaký se u nás používá na prádlo.

V poslední řadě kostela seděl chlapec, který se zatajeným dechem sledoval koš putující od lavice k lavici. Přitom vzdychal a trápil se myšlenkou, že nemá vůbec nic, co by Bohu obětoval.

Koš se přibližoval, až se zastavil u něho.

A najednou si k úžasu všech věřících chlapec do košíku sedl a pravil: „Obětuji Pánu jediné, co mám."

„Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť; to ať je vaše pravá bohoslužba."

(List svatého Pavla Římanům 12,1)

Kobylky v polévce

V jedné jeskyni na opuštěném místě v pouštní oblasti žila skupina mnichů. Jeden z nich byl ještě mladý a život jejich komunity teprve poznával. Jednou přišel za starým moudrým mnichem:

„Otče," oslovil ho, „ty víš, že už to bude skoro rok, co žiju v téhle poušti. A za tuto dobu šestkrát nebo sedmkrát přiletěly kobylky. Ty víš, jakou jsou pohromou, protože vlezou všude, dokonce i do našich jídel. Jak to můžeš vydržet?"

Starý muž, který žil v poušti, už čtyřicet let, mu odpověděl takto:

„Zpočátku, když mi vlétla jediná kobylka do polévky, vyhodil jsem všechno. Když uplynul nějaký čas, tak jsem vždycky při náletu kobylek všechny kobylky spadlé do polévky vylovil a polévku jsem snědl. Ještě o něco později jsem jedl všechno, kobylky i polévku. A teď, když se snaží kobylka z polévky utéci, strčím ji tam zpátky."

Časem si člověk zvykne na všechno a přináší mu pokoj i to, co je ve své podstatě nepříjemné. Někdo si dokonce začne vážit i vlastních chyb.

Králův šašek

V královských službách u dvora byl šašek - blázen. Jeho úkolem bylo krále bavit různými převleky a žertíky.

Jednou se král na šaška kvůli nemístným žertům rozzlobil a dal mu do ruky větev jako žezlo se slovy:

„Vezmi si to, bude to tvé žezlo a budeš ho nosit, dokud nenalezneš většího blázna, než jsi ty. Pak mu ho můžeš darovat."

Za několik let král těžce onemocněl. Cítil, že smrt se už blíží, a tak si zavolal šaška, kterého měl ve skutečnosti velmi rád. Řekl mu: „Odcházím na dlouhou cestu."

„Kdy se vrátíš? Za měsíc?"

„Ne," odpověděl král. „Už se nevrátím."

„A jak ses na tu cestu připravil?" zeptal se ho šašek.

„Nijak," zněla smutná odpověď.

„Ty odjíždíš navždycky," řekl blázen, „a nic sis nepřipravil? Vezmi si toto žezlo, našel jsem někoho, kdo je hloupější než já."

Mnozí lidé se nepřipravují na „velký odchod". Pro ně je chvíle odchodu ze života bolavým bodem plným úzkosti.

„Bděte tedy, protože neznáte den ani hodinu," říká Ježíš v evangeliu sv. Matouše.

(Matouš 23.13)

A co ty, připravuješ se skutečně?

Z knihy Bruna Ferrera: Příběhy pro potěchu duše, Nakladatelství Portál - Praha 2008

Chci najít Ježíše

Vyznání otce

Hřích rodí bolest, nemoc, utrpení, smrt. Ula zemřela, kdo to zavinil? Kdo zhřešil? Já? Markéta? Kdo?! ... V lednu 2013 mé srdce poté, co byla zničena zeď oddělující mě od Pána, zatoužilo Mu být blíž.

V ranních hodinách 21. ledna jsem vykonal svou životní zpověď. Konečně jsem se cítil být Bohu tak blízko... V modlitbě jsem mu odevzdal sám sebe a všechno, co mi daroval v mém životě: rodinu, blízké, city, věci... Kněz mi tehdy řekl, že musím dávat pozor, poněvadž satan bude bojovat. Téhož dne večer dostala Ula tak vysokou horečku, že se celá třásla. S ženou jsme se společně u ní modlili – horečka přestala, ale Ulu jsme odvezli na pohotovost. Lékaři ji poslali do nemocnice, ráno diagnostikovali – leukémii!!!

Nebál jsem se... Paní doktorce, která pravděpodobnost choroby potvrdila, jsem ukázal kříž a řekl: „My máme Ochránce, námi nic nehne." Ale kdesi uvnitř se líhly myšlenky: „Co se to děje? Jak je to možné? Určitě se naši doktoři spletli! Počkáme na punkci. To vyšetření všechno objasní. Vzdám Bohu náležitou chválu a bude to v pořádku. Ulka se vrátí domů!"

Vyšetření potvrdilo původní diagnózu – akutní lymfatická leukémie. „Co se to vlastně děje? Co jsem udělal? Proč jsem mu odevzdal dcerku? To má být cena za to, být blízko Bohu? Bolest... Kde jsi, můj Ježíši? Děje se mi křivda, zachraň mě, zachraň moji dcerku! To kvůli tomu jsi mě obdaroval tímto darem, abys mi ho teď vzal? To proto jsi mi dal srdce plné lásky k mým dětem, abych teď trpěl? Abych pochyboval? Panno Maria, Matko moje, zachraň ji!" křičel jsem.

Ule klesla horečka hned, jak ji přivezli do nemocnice. Jako vždy se na všechny usmívala... Modlili jsme se. Kaple, nemocniční pokoj, dům, růženec v rukou. Bůh je! On nás neopustí, ale jak ho

Uršula s rodiči a sestrou

prosit? Matičko, Matko Boží, tvůj Syn nám Tě zanechal! Když Tě budeme prosit o pomoc, to Ty všechno vyprosíš. Jiná možnost není.

Poslali jsme všem známým zprávu s prosbou o modlitbu za Ulu; oni ji zase poslali svým přátelům. Mládež z gymnázií, lyceí, z hnutí Oáza, všichni předávali zvěst, aby se modlili za Ulu. Dokonce i lidé, kteří to nikdy nedělali, se začali modlit růženec. Já sám jsem neznal jeho tajemství, růženec jsem se modlil jen příležitostně. Teď jsem nemusel mít žádnou knížečku ani nápovědu. Modlil jsem se. Nikdy jsem to nedělal tak otevřeně, ale bylo mi s tím dobře. Modlil jsem se růženec se švagrem, s tchyní, s jinými lidmi, ale nejdůležitější bylo, že jsem se jej modlil se ženou a s dcerkami – nikdy předtím jsme se tak nemodlili. Ovšem, chodili jsme společně na mše, ráno jsme se spolu modlili před jídlem (Ula nás to naučila), ale růženec? V té době jsem býval denně na mši svaté. V modlitbě jsem pořád naslouchal Hlasu, který mi měl povědět: „Je to v pořádku." Ale neslyšel jsem jej.

Jednou jsme odváželi Ulu do nemocnice po krátkém pobytu doma. Doprovodil jsem dcerku na „příjem" a sám jsem se vrátil do auta pro tašky. Neděle, nikde nikdo. Vyndal jsem věci ze zavazadlového prostoru, obrátím se a přede mnou stojí žena a ptá se, jestli mi může nějak pomoci. Poděkoval jsem jí a řekl, že ne, že to zvládnu sám. „Vy jste sem někoho přivezl?" ptá se. „Ano, dcerku... Má leukémii." – „Tak já se za ni pomodlím. Jak se jmenuje?" – „Uršula," říkám. Byl jsem tak dojat, že jsem jí ani nepoděkoval, a když jsem zvedl hlavu, už tam prostě nebyla. A já dál naslouchám!

Ula sepsala svědectví, které mi nechtěla ukázat. „Napíšu jiné, to si přečteš. Toto je první, není moc dobré," vysvětlovala. Ale jednoho dne jsem bral z nemocnice věci a padl mi do rukou její poznámkový sešit, tak jsem si to tedy přečetl. Potom jsem připravil filmovou prezentaci a umístil ji na YouTube. Pořád jsem naslouchal... Přicházely k nám informace o modlitbách za Ulu. Modlili se kněží, řeholní sestry a světské osoby z celého Polska, ze zahraničí, z misií. Až jsem se divil, odkud se bere tolik modliteb. Na ulici vidíme tak málo lidí, kteří se na nás usmívají, kolem nás jsou deprese, zmatek, úsilí a starosti jen o přízemnost, a tady taková odezva, tolik modlitby a ubezpečování o ní... Byli jsme uchváceni. Myslel jsem si: „Bůh je, protože dává milost k modlitbám za Ulu, protože ji chce uzdravit. Tak to už asi bude v pořádku?! Teď jenom přestát nemoc, nenechat se odradit, doufat, chválit, velebit, oslavovat." Naslouchal jsem – pořád ticho...

Tou dobou se nemoc vrací. Modlíme se, hledáme dárce. Bůh je – znovu odezva od mnoha lidí. Potom další návrat, lékaři ukončují léčbu... Bůh je – neslyším ho, ale je. Naslouchám v tichosti – nic... Ale On je, vím to. Vracíme se z nemocnice s úsměvem, poněvadž se nevracíme domů umírat. Ula mi říká, abych se netrápil, vždyť přece Ježíš je s námi. Pověděl jí v Sokólce (kde se stal v roce 2008 eucharistický zázrak), že ještě trochu musí vytrpět, ale už to nebude trvat dlouho. „Nemůže nám ji vzít, nedovolí jí umřít, důvěřujeme Mu. Tolik lidí se za ni modlí... Nezklame nás, ne-

způsobí zklamání tolika věřícím, nedá šanci zlu, které nás zabíjí," myslel jsem si. „Ula je na tom moc zle, umírá, na co čekáš, můj Ježíši?" ptal jsem se...

Ticho, žádná odpověď.

Otvírám oči: Vidím lůžko, u něj Markétku a Maďu, které drží Uršulku za ruce. Já nemohu, tak ji hladím po tváři a po hlavě, tvář mi zalévají slzy... „Nedám Ti ji, chci, aby tu byla se mnou, nemůžeš mi ji vzít. Bože můj, kde jsi? Teď přijď, zachraň mou Ulu, ona trpí!" volal jsem.

V místnosti jsou s námi čtyři kněží. Kolem hodně lidí, rodina, lékař a ošetřovatelky z hospice – všichni se modlí. A moje modlitba: „Chceš-li, tak přijď, můj Bože, a ukonči to trápení mé Uly, odevzdávám Ti ji, protože jen Ty jsi jejím skutečným a jediným Otcem. Já jsem jenom tvým stínem a už nemohu udělat nic kromě toho, že Ti ji mohu odevzdat." – „Ulo, neboj se, žabičko moje, Ježíš tě miluje, s Ním ti bude líp než kdekoliv jinde, než s kýmkoliv na světě. Podej Mu ruku a běž!" – poslední slova... „Bože, přijď a zbav ji té nemoci, přiviň ji k sobě, ať cítí tvou otcovskou lásku..."

Otec Jiří z hospice se modlí litanie ke všem svatým. Ula oddychuje, ale čím dál slaběji. Při posledních slovech litanie přestává dýchat, odchází... Naslouchám v tichosti – nic, zase nic... Pokoj, podivný pokoj. Probíhají myšlenky: „Tak miluji svou dcerušku, a teď... úleva? Pokoj? ... Třeba Ula najednou vstane? Ano, jistě ji Bůh vzkřísí – odtud je ten pokoj." Modlím se.

Pán Bůh nám dává tolik milostí, dává nám všechno. A já – přijímám od Něho všechno, co mi dává? Víru? Naději? Radost? Lásku? Věřím v Boha i ve chvíli, kdy ztrácím dceru? Ano, věřím. Nevidím Ho, necítím fyzicky, ale vím, že je... Vím, že Ježíš překonal smrt, a to ničím jiným než láskou, že vstal z mrtvých, že žije...

Poslední slova, která jsem od Uly uslyšel, byla: „Já taky, tati." Byla to odpověď na moje: „Mám tě rád, Ulinko, můj broučku." Bylo v nich tolik lásky, stejné lásky, která přemáhá každé zlo, která překonává všechny překážky, která překonává smrt...

Ale... Ona přece nezemřela!!!

Stále se umívající Uršula

Je s Ježíšem! S mým Bohem, s mým Pánem, s mým Otcem, s mým Králem, s mým Spasitelem. Nejsem blázen, ačkoliv si to mnozí myslí; mnozí, kteří nevidí a neslyší; kteří nevěří. Moje dcerka žije, je se mnou, pořád. Modlí se se mnou, prosí za mě. Teď je to všechno jasné.

Uršula zanechala krásné svědectví, které napsala v únoru. Nyní mi dochází to, že celý její život – za který teď Bohu velmi děkujeme – měl smysl v milosti, kterou nám daroval, v radosti, v lásce, v pobývání s ní. Toto svědectví je největší dar, jaký nám Ula zanechala: Zázrak vnímání Boží lásky ve všem, co se na světě děje, v každém dnu, v každém vypití hořkého nebo sladkého čaje, v křiku nebo ve vnímání křiku, nebo v čemkoliv, co se děje pro nás ne vždy dobrého, někdy spojeného s utrpením, žalem, zlostí – v tom všem je láska, stačí si jí všimnout. V tom, že mě žena občas rozčiluje – je láska; že já ji občas rozčiluju – to je také láska. Vím, jak je pro mne těžké říct vlastnímu otci: „Mám tě rád." Ula mě to naučila. Ukázala nám příklad, který má ve všem působit. Máš stanout před Bohem a povědět Mu, že Ho miluješ, a už je všechno v pořádku...

Když dnes čtu dceřino svědectví, ten úryvek, v němž Ula srovnává lidi s anděly a píše, že oni nám závidí, že můžeme trpět pro Ježíše, že můžeme přijímat Nejsvětější svátost – to všechno na mě silně působí a tím víc věřím, že Bůh je. Teď už vím, odkud se ve mně bere ten pokoj, odkud se bere takové ovládání. Ta nemoc, a především to svědectví mi otevřely oči k vidění toho, co jsem dřív neviděl. A neviděl jsem u Uly tak velikou víru v Boha, neviděl jsem u ní takový důvěrný vztah s Ježíšem! Přijímám to svědectví jako dědictví, které nám Ula zanechala, ale zároveň jako způsob modlitby. Ani na chvíli nechci být nepřirozený. Prostě žiju a modlím se k Pánu, aby mi dal sílu a aby mě vedl. Modlím se za sílu lásky a víry.

K. J. – Uršulčin pozemský otec

Uršulino svědectví

Jestlipak jsi dneska viděl lásku?

Doopravdy je možné ji spatřit! Jenom je třeba se pořádně podívat. Jsem nemocná, mám lymfatickou leukémii. To je teprve začátek nemoci a léčení, tak si člověk může myslet: „K čemu psát svědectví, když se teprve začíná cosi osvědčovat?" Vypadá to, že to má smysl. Nemoc sama se nedává nijak znát, ale nutná léčba tohoto onemocnění je neuvěřitelně náročná. Nezbytná je chemoterapie a spousta jiných prostředků (v tabletkách i v injekcích). Teď je začátek února, má obranyschopnost se snížila a patřím na tzv. ochrannou izolaci. Ležím sama ve své místnosti a nemohu vyjít přes její práh. Pokud ke mně má někdo přijít, musí být především stoprocentně zdravý a jen z nejbližší rodiny (máma a táta), jinak je vstup povolen pouze lékařům a ošetřovatelkám. Samozřejmě, všichni musí být v maskách a v zástěrách. Mám tu velké okno. Vidím jím prostory nemocnice, její malý kousíček. Je tam veranda, ale teď je zima a ta obranyschopnost... Takže v tomto čase tady sedím zavřená. To byl takový úvod.

Jeden večer jsem ležela na posteli a přemýšlela. Dívala jsem se na fotku svého psa, který na mě doma čeká. Pomyslela jsem na to, kolik radosti vnáší do každodennosti mého života. Vzpomněla jsem si jenom na psa, který se prostě raduje, když mě uvidí. Jenom pes... A já jsem si všimla, jak velký to pro mě má význam. Tehdy jsem také pomyslela na jiné věci, na lidi... Jestliže jsem v životě zatím nedocenila obyčejné „zvířátko", tak kolik jsem toho v životě úplně pominula? Mí rodiče... Vracela jsem se každý

den ze školy, chvilku jsme spolu promluvili a já jsem šla do svého pokoje. Večer jsme obyčejně seděli u televize. Co chybělo? Láska! Měli jsme si společně sednout, pomodlit se, popovídat si spolu, povědět jeden druhému, jak se máme rádi. Teď tady ležím a dala bych všechno za to, abych s nimi mohla prožít večer, den. Musíme náležitě oceňovat!

Má starší sestra. Ve skutečnosti jsem jí nikdy nepoděkovala za to, že zpívá a hraje si se mnou, hovoří, směje se. Neděkujeme za věci každodenní, ani Bohu, ani lidem, a opravdu díky nim má náš život smysl.

Přátelé, známí. Strávíš s nimi nějaký čas, dokážeš ty chvíle ocenit? Děkuješ za ně Pánu? Teď to zazní starosvětsky a přímo: „Teprve když něco ztrácíš, pak to doceňuješ." Ovšem, tvá babička tak jistě mluví, ale já nikomu nepřeju, aby se o tom přesvědčil. Já jsem se přesvědčila, celou dobu nemoci se o tom přesvědčuji...

Když si pomyslím, že bych se teď mohla procházet a děkovat Bohu za nebe, za vzduch, který dýchám. Teď mu mohu děkovat za špitální dusno, protože toho je opravdu dost.

Jestlipak sis dnes všiml, když jsi vyšel z domu, kolik darů a milostí už Ti poslal Bůh?

Vsadím se, že ne! Ano, směřuji k tomu, že ten strom, kterého se můžeš dotknout cestou domů, do školy nebo do práce, je nádherný dar. To, že můžeš polykat a jíst, to je dar. Není tomu tak vždycky a jednou může být pozdě litovat, že ses dřív nedokázal tím vším natěšit.

Hledej lásku!!! Ta je všude! Na sto procent! Stačí se podívat vlastní mamince do očí a tam je láska! V piškotu, co babička upekla, je láska! V dědovi! V pejskovi! Pozastav se nad tím, jak moc ještě musíš doceňovat. Jak mnoho už Ti Bůh dal a jak mnoho má ještě připraveno, aby Ti mohl darovat! Jenom to konečně doceň! A nejdůležitější je, že každý člověk na tvé životní cestě, to je milost. Ten, kdo Ti pomůže, i ten, kterému pomůžeš Ty. Ten, který se za Tebe modlí, i ten, za kterého se modlíš Ty. Zvláště ti lidé, kteří postupují nesprávně – oni Tě posvěcují. Musíš jim pomáhat a

Uršula se svou sestrou

musíš za ně děkovat, protože oni Tě směřují ke svatosti.

Nenapsala jsem svědectví, jaké se čekalo: o neuvěřitelném zázraku uzdravení z leukémie. Ale Pán uzdravil pohled mého srdce a teď dokážu děkovat za každou, třeba i sebemenší drobnost ve svém životě. To, že si mohu sednout, mohu vstát a jít, protože to se často také nepodaří. Věřím tomu, že Bůh mě z té nemoci může uzdravit rychleji než plánované léčení, ale pokud tak bude chtít, bude léčení probíhat pomaleji nebo vůbec ne. Není to nevyléčitelná nemoc, ale ať Pán s mým životem udělá cokoliv, bude to svědectví víry a lásky. Jsem přesvědčená, že ať se uzdravím, nebo ne, bude můj život důkazem toho, že se musíme rychle naučit hledět před sebe s láskou ke všem a ke všemu, čím nás Bůh obdarovává, a doceňovat každou chvíli, která nás přivádí ke spáse.

Porozumět utrpení

Občas nás nutí přemýšlet o tom, proč vlastně musíme trpět. Vždyť přece za naše hříchy už trpěl Ježíš, On za to obětoval život, tak máme mít pokoj. To tedy ne.

Utrpení zušlechťuje. Moc pěkná slova. Bohužel, nejsou pravdivá, pokud nedáme svoje trápení Ježíšovi. Samotná bolest nemůže způsobovat dobro. Kdo si to vůbec vymyslel? Bolest pochází od satana, takže nemůže způsobit nic dobrého. Pouze Bůh chce stále naše dobro, a proto na sebe vzal všechno naše utrpení. On trpěl, zemřel za nás a vstal z mrtvých. Způsobil, že trpět spolu s Ním zušlechťuje, vede k vítězství, do nebe. Jestliže si to sami uvědomíme, můžeme být pyšní na to, že můžeme trpět pro Ježíše. Jenom Bůh sám zná odpovědi na všechny otázky. My však můžeme být na sebe pyšní, že se v utrpení můžeme připojovat k Pánu. Takže nenaříkejme, když nás něco bolí. Svěřme to Bohu, a On nás vysvobodí v pravou chvíli. A nikdy si nemysleme, že když přijde bolest a já se pomodlím, bolest najednou pomine a hotovo. Někdy postačí jedna modlitba, někdy je jich zapotřebí mnohem víc, občas naše modlitby nefungují tak, jak jsme očekávali. Ale jestliže budeme prosit Pána, aby tu bolest od nás přijal, pak On z toho utrpení dostane hodně dobra.

Teď, když mám leukémii, se modlím a prosím Boha o zázrak uzdravení, ale zároveň jsem otevřená tomu, aby se vyplnila vůle Pána Boha, i když by to nebylo tak, jak po tom toužím. Uvažuji o tom, jaká je v tomto případě Boží vůle... Vím, že teď tomu nedokážu porozumět, protože jsem jenom člověk, vím ale také, že Bůh je moudrý a chápe mé myšlenky, dokonce i když já sama je vnímat nedokážu. Máme se modlit za to, abychom byli připraveni k přijetí Boží vůle. V modlitbě máme vyjadřovat své touhy a plány, ale s ochotou přijmout, že Bůh už má pro nás jiný, lepší plán. Vždyť i Ježíš v Getsemanech Bohu Otci pověděl, co by chtěl, ale zároveň že i tak udělá to, co pro Něho Otec připravil.

Nerozumíme utrpení, ale kdysi jsem uslyšela, že nám andělé závidí jediné: jenom to, že můžeme trpět ve jménu Krista. Od té doby si to připomínám, když trpím. Je mi to velkou úlevou a pyšním se tím, protože to znamená, že nepodléhám satanovi.

Jestliže trpíš, musíš si připomínat, že miluješ Boha, neboť On prvý Tě tak miloval, že trpěl a zemřel za Tebe. Jestliže miluješ Boha, pak život má smysl a všechno má smysl, dokonce i utrpení.

Uršula Jerominová, 16 let

Miłujcie się! 2/2014
Překlad podle Světla 33-34/2014

THE HEART OF DISCIPLESHIP:

Cultivating a Personal Encounter with Jesus

Let's face it, we're all in the same boat. Moreover, as G. K. Chesterton noted, "Not only are we all in the same boat, but we are all sea sick"!

Our personal sea sicknesses may differ. They might be self-inflicted, or the result of decisions by people we love; they might involve illnesses, troubled relationships, problems at work or school. Regardless, the remedy for every type of sea sickness remains the same: Discipleship rooted in a personal encounter with Jesus.

In other words, once we recognize that we are all "in the same boat," the question becomes whether we will allow Jesus into our boat. Luke's Gospel recounts a scene which needs to be replayed in each of our lives: With the crowd pressing in to hear the word of God, Jesus climbs into Simon's boat (Luke 5:1-11). Already tired from a full day of fishing, Simon was washing his nets. He was finished.

Yet perhaps Simon knew, deep down, just what kind of boat he was in. Clearly his heart was open just enough to be touched by Jesus' next request, *"Put out into deep water and lower your nets for a catch."* Thus the next question for us becomes: Will we dare to face the deep waters? Will we trust Jesus enough to lower our nets again - perhaps in a place where we've never fished before?

Simon's boat is transformed by the presence of Jesus. The miraculous, overflowing - dare we say, Eucharistic - gratuitousness of the catch compels Simon to confess his own sea sickness. His *"Depart from me, Lord, for I am a sinful man"* is not the end of the story, however, but an essential turning point. Without denying his malady, Jesus reassures Simon of the ever-greater grace which awaits: *"Do not be afraid; from now on you will be catching men."*

The ultimate question regarding our invitation to the lifelong adventure of discipleship is whether we will leave everything - including our fears, our boats and our nets -in order to follow Jesus. Without a personal encounter with Jesus, we are destined to cling to our familiar ways. This is why Pope Francis begins "The Joy of the Gospel" with a provocative proposal: "I *invite all Christians, everywhere, at this very moment, to a renewed personal encounter with Jesus Christ, or at least an openness to letting Him encounter them; I ask all of you to do this unfailingly each day.*" Don't you love the invitation's gentleness ("at least an openness"), as well as its persistence ("unfailingly each day")?!

Just when we might be tempted to respond like Simon ("I am not worthy!"), the Holy Father adds, *"No one should think that this invitation is not meant for him or her, since 'no one is excluded from the joy brought by the Lord.' The Lord does not disappoint those who take this risk; whenever we take a step toward Jesus, we come to realize that He is already there, waiting for us with open arms."* ("Joy of the Gospel," n. 3)

So how will you encounter Jesus today? Maybe it will come through a silent prayer from the heart. Perhaps it will be a matter of listening to the living Word of God as if for the first time, or seeing our Lord's face in someone who is in need. It could be a moment with the profound presence of Christ in the Eucharist, or a kind word spoken through a friend.

Raised from the dead and ascended into heaven, no longer bound by space and time, our Lord is able to be with us in a multitude of ways. He speaks to each of us personally, in the depths of our hearts, just as He spoke audibly to Simon. He stands ready to jump into our boat and to greet us with open arms, whenever we allow Him.

By David D. Spesia
Christ is our Hope, November 2014

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 50.00 USD, Canada letecky 65.00 USD, Cizina letecky 90.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Šeky pište na CZECH MISSION. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

The magic ice caves in Bohemia

Fairy Cave

The Fairy Cave is situated on the hillside on the right bank of the River Křinice in the Bohemian Switzerland national park in the northern ertremity of Czech Republic. The Fairy Cave is located 2 kilometers from Krásná Lípa. Crossing the foot-bridge across the creek Křinice, one climbes a steep path among sandstones to about one third of the slope. From the outside the overhang seems rather inconspecuires, but descending several rungs on a short ladder, its size becomes impressive. Its length is about 20 meters. An adult can stand up straight at its heghest spot but must crawl at its lovest.

During the summer the overhang is not very interesting, but during frosty winters the transformation is magical. Large icicles rise from the floor and descend from the ceiling. Ideal condition for the growth of these formations, are alternating periods of melting and freezing so that sufficient water can drip from the ceiling that will than freeze in the cold air. It is the formations groving from the ground that create the appearance of transparent, dancing, fairy – like figures the glare of flickering candles set up by visitors. These normally reach a height of 30 centimeters, but in the extremy winters they grew to on height of 80 centimeters icluding a cery robust base.

Ice Cave

The Ice Cave is located about I kilometer northwest of Hamr u Naděje, 5 kilometers north of Cvikov near the German border, in the administrative district of Česká Lípa in northern Bohemia. It is an interesting pseudokrast fissure which for its expectional characteristic was declared a protected natural monument. It is the most prominent of several larger or smaller frosts - induced weather - worn fissures on the slope of the hill. The interior of the cave is about 30 meters long with a perpendicular fissure about 2 to 4 meters wide. The entrance is about 6 meters above the floor. To its right is a longer, almost straight corridor ending in several crawl-depth paths. Movement along the left is more difficult as it is sloping and filled with a thick layer of ice and water.

The muzzle of the whale in "Ice Hole"

Air circulation in the cave is impeded. Cold, heavy air penetrates through the cave through the only opening on top, expands throughout the entire interior, and maintains throughout the entire year a constant temperature close to the freezing point. The atmospheric moisture and seeping water are then formed into hoar-frost, icecles, floating ice, and ice floors amounting to a depth of 2 meters in the lowest part of the cave. The icy formations are most beautiful in the early spring when the snow melts and is seeping through the fissures, while in the summer only the ice floor remains.

To the local inhabitans the cave was known as "Ice Hole" (Eisloch). It was opened to tourist traffic in the seventies of the 19th century when a steep serpentine path was constructed from the road passing the bottom of the hill. Descent into the cave was initially along the branches of a rough-hown tree, later replaced by a ladder.

During the turn to the 20th century a grid, with a key available, possibly along with a guide, from a nearby inn for a fee. On fair Sundays refreshments were available directly in front of the cave. After 1945 unlimited access to the cave led to deterioration of the ice formations due to torches and camp fores withen the cave. In 1980 the cave was closed for two years to do a correlative study of seasonal changes in temperature, atmosperic conditions, and ice formations. After the research, the cave was reopened but the detereoration continued due to a combination of warm years and dry winters, so that the cave was closed again and key available from a local conservation society. In September, 1995, the cave was threatened by the shift of a large boulder to the top opening. As a result, entrance to the cave was prohibited.

Christian Klíma

Photo on back page:
The "Dancing Fairys" in ice Fairy Cave

